

DhammaTIME

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๑๐๘ ปี พระมงคลเทพมุนี

(สด จนทสโร)

“ร่วมปลูกต้นกล้า...ดอกดาวรวย
พันธุ์ทองขลิบเศรษฐี เพื่อรองรับพุทธบุตร
ในการเดินรุดงค์ธรรมชัย ในการสถาปนา
เส้นทางสายทองคำ”

✳ ชาวบุญต่างประเทศ

“ศูนย์ปฏิบัติธรรมไอดี แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์
จัดกิจกรรมบ้านกัลยาณมิตร”

✳ ชาวบุญในประเทศไทย

“สุดจตุรธรรมชัยเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ฯ ปีที่ 2”

✳ ประเพณีบุญบังไฟ

“ประวัติความเป็นมาของประเพณีบุญบังไฟ”

✳ อาณาภพหลวงปู่ดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“ตอน..เกือบ บ่ จี ถ้าหลวงปู่ไม่ช่วยไว้”

✳ อาณาภพหลวงปู่ดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“ตอน..หลับได้เงินหมื่น ตื่นได้เงินแสน”

✳ อาณาภพหลวงปู่ดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“ตอน..หักคนสี่ก้านัก โดยลุลงหลอม”

✳ ธรรมะเพื่อประชาชน

“อย่าด่วนตัดสินใจ”

✳ ธรรมะเพื่อประชาชน

“โลกาพินาศเพราะอำนาจกิเลส”

✳ แร้งบันดาลใจจากพระไตรปิฎก

ณ ปาประตุล่าย

“เหตุที่นำความสุขมาให้”

✳ 128 ปี พระมงคลเทพมุนี

“10 ตุลาคม 2555 ครบวาระ 128 ปี

พระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร)

พระผู้ปราบมาร”

✳ อะไรที่ทำได้ต้องเปลี่ยนใจ

“ผมเคยคิด...จะมาเผาวัด”

www.dmc.tv

Tel.02-831-1774

เกาะติด
สถานการณ์
ข่าวบุญ

หนังสืออยู่ในบุญ
online
mp3 นานั่งสมาธิ

dmc-tv

ชมสด LIVE

อ่านธรรมะ
กฎแห่งกรรม

ฝันในฝันตัดช่วง
ทบทวนทุกวัน

ธรรมะเยาวชน
การ์ตูน

www.dmc.tv

ชมถ่ายทอดสดทุกวัน ชมรายการย้อนหลัง
สมาธิ นรท สวรรค์ กฎแห่งกรรม ศูนย์รวมสื่อธรรมะมากมาย
ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา

TOP OF WEEK

ข่าวบุญต่างประเทศ

“ศูนย์ปฏิบัติธรรมไฮด์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์
จัดกิจกรรมบ้านกัลยาณมิตร”

๔

ข่าวบุญในประเทศ

“อุद्यตธรรมชัยเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ฯ ปีที่ 2”

๘

ประเพณีบุญบั้งไฟ

“ประวัติความเป็นมาของประเพณีบุญบั้งไฟ”

๑๐

อานุภาพหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“ตอน..เกือบ บ่ จี ถ้าหลวงปู่ไม่ช่วยไว้”

๑๖

อานุภาพหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“ตอน..หลับได้เงินหมื่น ตื่นได้เงินแสน”

๑๘

อานุภาพหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“ตอน..ทุกคนสีกแมนัก โดยลุงหลอม”

๒๐

ธรรมะเพื่อประชาชน

“อย่าด่วนตัดสินใจ”

๒๔

ธรรมะเพื่อประชาชน

“โลกาพินาศเพราะอำนาจกิเลส”

๒๗

แรงบันดาลใจจากพระไตรปิฎก ณ ป่าประดู่ลาย

“เหตุที่นำความสุขมาให้”

๓๐

128 ปี พระมงคลเทพมุนี

“10 ตุลาคม 2555 ครบวาระ 128 ปี พระมงคลเทพมุนี
(สด จนทสโร) พระผู้ปราบมาร”

๓๒

อะไรที่ทำให้ต้องเปลี่ยนใจ

“ผมเคยคิด...จะมาเผาวัด”

๓๗

ข่าวบุญต่างประเทศ

กิจกรรมบ้านกัลยาณมิตร

ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมไฮต์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์

ศูนย์ปฏิบัติธรรมไฮต์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์

กิจกรรมบ้านกัลยาณมิตร ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมไฮต์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์

วันอาทิตย์ที่ 23 กันยายน พ.ศ.2555

กิจกรรมบ้านกัลยาณมิตร ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมไฮต์แลนด์

ศูนย์ปฏิบัติธรรมไฮต์แลนด์ ประเทศ
สวิตเซอร์แลนด์ ได้จัดกิจกรรมบ้านกัลยาณมิตร
เป็นประจำอย่างต่อเนื่องทุกเดือน โดยเหล่า
สาธุชนผู้รักการสั่งสมบุญทั้งชาวไทยและชาวทอง-
ถิ่น ภายในประเทศสวิตเซอร์แลนด์และประเทศ
ใกล้เคียง ที่ได้ร่วมกันจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติธรรม
ไฮต์แลนด์ ได้กราบนิมนต์พระอาจารย์จากวัดพระ
ธรรมกายบาวาเรีย ประเทศเยอรมนีเพื่อไปเป็น

เนื่อนานบุญแก่เหล่ากัลยาณมิตรทั้งชาวไทยและ
ชาวทองถิ่นอีกครั้ง ใน วันอาทิตย์ที่ 23 กันยายน
พ.ศ.2555 ที่ผ่านมา โดยมี กัลฯ ปวีณา ชีทซ์ เป็น
ประธานในพิธีจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย, กัลฯ-
นวนแก้ว บัวแก้ว เป็นผู้นำกล่าวคำถวายภัตตาหาร
เป็นสังฆทาน, และปวีณา ชีทซ์ นำกล่าวคำถวาย
คิลานเภสัช ตามลำดับ ตามด้วยกิจกรรมตักบาตร

พระอาจารย์นำนั่งสมาธิ กลั่นใจให้สะอาดบริสุทธิ์

ช่วงบ่าย เป็นพิธีถวายผ้าป่า โดยมีกัลยา ทองใส โนวัด เป็นผู้แทนนำกล่าวคำถวาย ซึ่งในวันนี้ ยังมีพิธีทำบุญอุทิศส่วนกุศลแด่กัลยา คุณแม่ เครือวัลย์ จันทผล โดยมีกัลยา นวนแก้ว บัวแก้ว เป็นประธานในพิธี อีกทั้งพี่น้องกัลยา ชาวลาวในประเทศ สวิสเซอร์แลนด์ มาร่วมทำบุญอุทิศส่วนกุศลในวันนี้เป็นจำนวนมาก ยังจิตของผู้ให้ทาน เต็มเปี่ยมไปด้วยความเย็นใจ ผ่านกิจกรรมที่ทำให้จิตใจผ่องใสตามหลักของพระพุทธศาสนา

ถวายคิลานเภสัช

อีกทั้งพระอาจารย์ยังได้เมตตาให้ธรรมะเรื่องหาบุญได้ รักษาบุญได้ และใช้บุญเป็น บุญส่งผล ให้มีความสุขทั้งในปัจจุบัน และชีวิตหน้า อีกทั้งยังสามารถอุทิศส่วนบุญที่เราได้ทำไว้ดีแล้ว ให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้วได้ จากนั้นจึงรับพรพระ พระอาจารย์มอบของที่ระลึกและหนังสืออยู่ในบุญ มอบผ้าไตรกฐินประจำปี ให้กับเหล่าสาธุชน เพื่อนำกลับไปอธิษฐานจิตก่อนนำมาร่วมงานทอดกฐินในวันอาทิตย์ที่ 25 พฤศจิกายน เป็นลำดับสุดท้าย

ตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งแด่คณะสงฆ์

ตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งแด่คณะสงฆ์

พิธีถวายผ้าป่า

พิธีถวายผ้าป่า

พระอาจารย์มอบของที่ระลึกและหนังสืออยู่ในบุญ มอบผ้าไตรกรฐินประจำปีให้กับเหล่าสาธุชน เพื่อนำกลับไปอธิษฐานจิต

ข่าวบุญในประเทศ

รุดงค์ธรรมชัยเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ฯ ปีที่ 2

ข้อมูลจำนวนวันและระยะทางรุดงค์ธรรมชัย เส้นทางมหาปูชนียาจารย์ฯ ปีที่ 2

รุดงค์ธรรมชัย เส้นทางมหาปูชนียาจารย์ฯ ปีที่ 2 **บนกลีบดอกดาวรวยที่ยาวที่สุดในโลก**

เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันฝันวิทยา

ภาพรุดงค์ธรรมชัยสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ฯ เมื่อต้นปี พ.ศ.2555

ข้อมูลจำนวนวัน/ระยะทาง

เริ่มเดินรุดงค์ตั้งแต่วันพุธที่ 2 ถึงวันอาทิตย์ที่ 27 มกราคม พ.ศ.2556 รวมทั้งหมด 26 วัน เป็นระยะทาง 456 กิโลเมตร เพิ่มขึ้นจากที่เคยทำสถิติไว้ในกินเนสเวิร์ลเรคคอร์ด อีก 28.2 กิโลเมตร (คือครั้งแรกทำสถิติไว้ที่ 427.8 กิโลเมตร แต่ครั้งนี้จะเพิ่มเป็น 456 กิโลเมตร)

จำนวนพระรุดงค์

พุทธบุตรผู้มีบุญที่จะร่วมเดินรุดงค์ในครั้งนี้ มีจำนวนทั้งหมด 1,128 รูป (ครั้งที่แล้ว 1,127 รูป)

ข้อมูลดอกดาวรวย

ข้อมูลดอกดาวรวยที่เราจะนำมาโปรยต้อนรับพระรุดงค์ในครั้งนี้

1. การปลูกดอกดาวรวย

ดอกดาวรวยต้องใช้ระยะเวลาในการปลูก นับตั้งแต่เพาะเมล็ดจนกระทั่งเก็บเกี่ยวดอก รวม

ทั้งหมดประมาณ 80 วัน และสามารถเก็บดอกได้ตลอดต่อเนื่องถึง 2 เดือน การเก็บดอกดาวรวยสามารถเก็บได้ทุกๆ 4 วัน คือเก็บ 1 วัน เว้นไป 3 วัน ค่อยเก็บอีก เพราะต้องคอยให้ดอกดาวรวยค่อยๆ ทยอยกันแบ่งบานเต็มที่

การเก็บดอก

โดยใน 1 ต้นสามารถเก็บได้เฉลี่ยที่ 20 ดอก ต่อต้น โดยระยะแรกสามารถเก็บได้ 2-3 ดอก, ระยะกลาง 5-10 ดอก, ระยะท้าย 3-5 ดอก แต่ถ้าดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ก็สามารถเก็บดอกดาวรวยได้ถึง 100 ดอกต่อต้น

2. ระยะเวลาที่เหมาะสมในการปลูก

ถ้าจะปลูกดอกดาวรวยเพื่อให้เก็บดอกได้ในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2556 และนำมาร่วมโปรยต้อนรับพระรุดงค์ในวันที่ 2 มกราคม ต้องปลูกอย่างช้าที่สุดภายในวันที่ 13 ตุลาคมนี้ ซึ่งเหลือเวลาอีกเพียง 5 วันเท่านั้น เมื่อคำนวณแล้วจะใช้เวลาในการปลูก 80 วันพอดี แบบเฉียดฉิว

ดาวรวย พันธุ์ชภูิลเศรษฐีโกลด์

เป็นเส้นทางที่ประหนึ่งปูลาดด้วยทองคำตลอดทั้งสาย เราจะใช้ดอกดาวรวยอยู่ที่ประมาณ 150 ดอกต่อ 1 เมตร ** ระยะทางทั้งหมด 456 กิโลเมตร = 456,000 เมตร ใน 1 เมตรใช้ 150 ดอก

เมื่อคำนวณแล้วเราต้องใช้ดอกดาวรวยทั้งหมด 68,400,000 ดอก (68 ล้าน 4 แสนดอก) หรือประมาณ 70 ล้านดอก

** ถ้าคำนวณเป็นไร่ ใน 1 ไร่จะสามารถปลูกได้ 3,500 ต้น, 1 ต้น

วันเพาะเมล็ดดอกดาวรวยพร้อมกัน 10 ตุลาคม

ถ้าจะให้ดีและเหมาะสมที่สุดในการเพาะต้นกล้ารวย ก็ต้องเพาะในวันที่ดีที่สุดและเหมาะสมที่สุด วันนั้นก็คือวันที่ 10 ตุลาคมนี้ คือเมื่อเราไปร่วมงานที่โลตัสแลนด์เสร็จแล้ว เราก็นำเมล็ดพันธุ์ต้นสมบัติจักรพรรดิที่ได้รับแจกกลับไปเพาะที่บ้านกันต่อเลยนะจ๊ะ ถ้าเราเพาะต้นกล้ารวยในวันที่ 10 ตุลาคมนี้ก็จะสามารถเก็บดอกดาวรวยครั้งแรกได้ในวันที่ 29 ธันวาคม ก็จะเป็นการเก็บล่วงหน้าก่อนการเดินขบวนเพียงแค่ 3 วันเท่านั้น

ดอกดาวรวยนี้สามารถปลูกได้ทั้งในกระถางทั้งในถุงเพาะปลูก และสามารถปลูกในพื้นดินได้เลย ขอเพียงแค่ปลูกในพื้นที่ที่โดนแสงแดด เมื่อดอกบานเต็มที่แล้วเราก็ทยอยตัดเก็บไว้ โดยนำไปผึ่งลมให้แห้งก่อนแล้วค่อยนำไปแช่ในตู้เย็น ถ้าทำแบบนี้จะสามารถเก็บดอกดาวรวยไว้ได้นานถึง 1 เดือน

3.จำนวนดอกดาวรวยที่ใช้ในขบวนครั้งนี้

เพื่อให้เส้นทางในการเดินขบวนในครั้งนี้

เก็บได้ 20 ดอก ดังนั้นใน 1 ไร่ก็จะสามารถเก็บดอกดาวรวยได้ 70,000 ดอก ซึ่งสามารถนำมาสร้างเป็นถนนที่ปูลาดด้วยทองคำได้ถึง 466 เมตร

** ถ้าคำนวณเป็นดอก ในการเดินขบวนครั้งนี้ ต้องใช้ดอกดาวรวยทั้งหมด 70 ล้านดอก, โดยพื้นที่ 1 ไร่จะเก็บดอกได้ 7 หมื่นดอกต่อไร่,

ดังนั้นเมื่อคำนวณแล้ว ถ้าจะปลูกให้ได้ทั้งหมด 70 ล้านดอก ก็ต้องใช้พื้นที่ในการปลูก 1,000 ไร่

*** ดังนั้น ประกาศข่าวดีถึงผู้มีบุญที่อยากจะเอาบุญใหญ่ในการสร้างถนนที่ประหนึ่งปูลาดด้วยทองคำ อันจะทำให้ชีวิตนี้มีแต่คำว่า “รวย รวย รวย” ดังเช่นท่านชภูิลเศรษฐี

ขอเชิญมาเอาบุญใหญ่นี้ด้วยการร่วมปลูกดอกดาวรวยเป็นจำนวนตั้งแต่ 1 ไร่ขึ้นไป โดยสามารถติดต่อลงทะเบียนเพื่อนำดอกดาวรวยที่ปลูกได้มาส่งที่ส่วนกลางวัดพระธรรมกายได้ที่เบอร์ 083-298-0660

ประเพณี ...บุญบั้งไฟ

ประเพณีบุญบั้งไฟ ประวัติความเป็นมาของบุญบั้งไฟ

งานแห่บั้งไฟในประเพณีบุญบั้งไฟ

การเอาหม้อใส่กระบอกบั้งไฟ

ประวัติความเป็นมาของบุญบั้งไฟ

ประเพณีบุญบั้งไฟ เป็นประเพณีหนึ่งของภาคอีสานของไทยรวมไปถึงลาว โดยมีตำนานมาจากนิทานพื้นบ้านของภาคอีสานเรื่องพระยาคันคาก เรื่องผาแดงนางไอ่ ซึ่งในนิทานพื้นบ้านดังกล่าวได้กล่าวถึง การที่ชาวบ้านได้จัดงานบุญบั้งไฟขึ้นเพื่อเป็นการบูชา พระยาแถน หรือเทพวัสสกาลเทพบุตร ซึ่ง ชาวบ้านมีความเชื่อว่า พระยาแถนมีหน้าที่คอยดูแลให้ฝนตกถูกต้องตามฤดูกาล และมีความชื่นชอบไฟเป็นอย่างมาก หากหมู่บ้านใดไม่จัดทำกาจัดงานบุญบั้งไฟบูชา ฝนก็จะไม่ตกถูกต้องตามฤดูกาล อาจก่อให้เกิดภัยพิบัติกับหมู่บ้านได้

ประเพณีบุญบั้งไฟมีมาแต่ครั้งไหนยังหาหลักฐานที่แน่ชัด มีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับความเป็นมา

ของประเพณีบุญบั้งไฟในแง่ต่างๆ ไว้ดังนี้

ความเชื่อของชาวบ้านกับประเพณีบุญบั้งไฟ

ชาวบ้านเชื่อว่าในโลกมนุษย์ โลกเทวดา และมนุษย์อยู่ใต้อิทธิพลของเทวดา การรำผีฟ้าเป็นตัวอย่างที่แสดงออกทางด้านการนับถือเทวดา และเรียกเทวดาว่า “แถน” เมื่อถือว่ามีแถนก็ถือว่าฝน ฟ้า ลม เป็นอิทธิพลของแถน หากทำให้แถนโปรดปราน มนุษย์ก็จะมีความสุข ดังนั้นจึงมีพิธีบูชาแถน การจุดบั้งไฟก็อาจเป็นอีกวิธีหนึ่งที่แสดงความเคารพหรือส่งสัญญาณความภักดีไปยังแถน ชาวอีสานจำนวนมากเชื่อว่าการจุดบั้งไฟเป็นการขอฝนจากพญาแถน และมีนิทานปรัมปราเช่นนี้อยู่ทั่วไป แต่ความเชื่อนี้ยังไม่พบหลักฐานที่แน่นอน

นอกจากนี้ในวรรณกรรมอีสานยังมีความเชื่ออย่างหนึ่งคือ เรื่องพญาคันคาก หรือคางคก พญาคันคากได้รบกับพญาแถนจนชนะแล้วให้พญาแถนบันดาลฝนลงมาตกยังโลกมนุษย์

ความหมายของบั้งไฟ

คำว่า “บั้งไฟ” ในภาษาถิ่นอีสานมักจะสับสนกับคำว่า “บ้องไฟ” แต่ที่ถูกต้องควรเรียกว่า “บั้งไฟ” ดังที่ เจริญชัย ดงไฟโรจน์ ได้อธิบายความแตกต่างของคำทั้งสองไว้ว่า บั้งหมายถึง สิ่งที่เป็นกระบอก เช่น บั้งทิง สำหรับใส่น้ำดื่ม หรือบั้งข้าวหลาม เป็นต้น

ส่วนคำว่า บ้อง หมายถึง สิ่งของใดๆ ก็ได้ที่มี 2 ขัน มาสวมหรือประกอบเข้ากันได้ ส่วนนอกเรียกว่า บ้อง ส่วนในหรือสิ่งที่เอาไปสอดใส่จะเป็นสิ่งใดก็ได้ เช่น บ้องมิด บ้องขวาน บ้องเสียม บ้องวัว บ้องควาย ดังนั้น คำว่า บั้งไฟ ในภาษาถิ่นอีสานจึงเรียกว่า บั้งไฟ ซึ่งหมายถึงดอกไม้ไฟชนิดหนึ่ง มีหางยาวเอาดินประสิวมาควักกับถ่านไม้ดำให้เข้ากันจนละเอียดเรียกว่า หมื่อ (ดินปืน) และเอาหมื่อนั้นใส่กระบอกไม้ไผ่ดำให้แน่นเจาะรูตอนท้ายของบั้งไฟ เอาไฟท่อนอื่นมัดติดกับกระบอกให้ใส่หมื่อโดยรอบ เอาไม้ไผ่ยาวลำหนึ่งมามัดประกบต่อออกไปเป็นหางยาว สำหรับใช้ถ่วงหัวให้สมดุลกัน เรียกว่า “บั้งไฟ” ในทัศนะของผู้วิจัย บั้งไฟ คือการนำเอากระบอกไม้ไผ่ เล้าเหล็ก ท่อเอสลอน หรือเล้าอย่างใดอย่างหนึ่งมาบรรจุหมื่อ (ดินปืน) ตามอัตราส่วนที่ช่างกำหนดไว้แล้วประกอบท่อนหัวและท่อนหางเป็นรูปต่างๆ ตามที่ต้องการ เพื่อนำไปจุดพุ่งขึ้นสู่อากาศ จะมีควันและเสียงดัง บั้งไฟมีหลายประเภท ตามจุดมุ่งหมายของประเพณีในการใช้สอย

ในทางศาสนาพุทธกับประเพณีบุญบั้งไฟ

บั้งไฟขนาดเล็ก

มีการฉลองและบูชาในวันวิสาขบูชากลางเดือนหก มีการทำดอกไม้ไฟในแบบต่างๆ ทั้งไฟน้ำมัน ไฟธูปเทียนและดินประสิว มีการทำทานรักษาศีล เจริญภาวนา

ส่วนประกอบของบั้งไฟ

1. เล้าบั้งไฟ เล้าบั้งไฟคือส่วนประกอบที่ทำหน้าที่บรรจุดินปืน มีลักษณะเป็นรูปทรงกระบอกกลมยาว มีความยาวประมาณ 1.5 - 7 เมตร ทำด้วยลำไม้ไผ่แล้วใช้รั้วไม้ไผ่ (ตอก) ปิดเป็นเกลียว เชือกพันรอบเล้าบั้งไฟอีกครั้งหนึ่งให้แน่น และใช้ดินปืนที่ชาวบ้านเรียกว่า “หมื่อ” อัดให้แน่นลงไป ในเล้าบั้งไฟ ด้วยวิธีใช้สากตำแล้วเจาะรูสายชนวนเสร็จแล้วนำเล้าบั้งไฟ ไปมัดเข้ากับส่วนหางบั้งไฟ ในสมัดต่อมานิยมนำวัสดุอื่นมาใช้เป็นเล้าบั้งไฟแทนไม้ไผ่ ได้แก่ ท่อเหล็ก ท่อพลาสติก เป็นต้น เรียกว่าเล้าเหล็กซึ่งสามารถอัดดินปืนได้แน่นและมีประสิทธิภาพในการยิงได้สูงกว่า

2. หางบั้งไฟ หางบั้งไฟถือเป็นส่วนสำคัญทำหน้าที่คล้ายหางเสือ ของเรือคือสร้างความสมดุลให้กับบั้งไฟคอยบังคับทิศทางบั้งไฟให้ยิ่งขึ้นไปในทิศทางตรงและสูง บั้งไฟแบบเดิมนั้น ทำจากไม้ไผ่ทั้งลำ ต่อมาพัฒนาเป็นหางท่อนเหล็กและ

ประเพณีบุญบั้งไฟ

หางท่อนไม้ไผ่ติดกันหางท่อนเหล็กมีลักษณะเป็น
ท่อนกลม ทรงกระบอกมีความยาวประมาณ 8-12
เมตร ทำหน้าที่เป็นคานงัดยกลำตัวบั้งไฟชูโด่งขึ้น
เฉียงไปข้างหน้าทำมุมประมาณ 30-40 องศา
กับพื้นดิน โดยบั้งไฟจะยื่นไปข้างหน้ายาวประมาณ
7-8 เมตร ปลายหางด้านหนึ่งตั้งอยู่บนฐานที่ตั้ง
บั้งไฟ

3. ลูกบั้งไฟ เป็นลำไม้ไผ่ที่นำมาประกอบ
เลาบั้งไฟโดยมัดรอบลำบั้งไฟ บั้งไฟลำหนึ่งจะ
ประกอบด้วยลูกบั้งไฟประมาณ 8-15 ลูก ขึ้นอยู่กับ
ขนาดของบั้งไฟ เดิมลูกบั้งไฟมีแปดลูกมีชื่อเรียก
เรียงตามลำดับคู่ขนาดใหญ่ไปหาคู่ที่มีขนาดเล็ก
กว่าได้แก่ ลูกไอ้ ลูกกลาง ลูกนางและลูกก้อย ลูก
บั้งไฟช่วยให้รูปทรงของบั้งไฟกลมเรียวยาวงาม
นอกจากนี้ลูกบั้งไฟยังเป็นพื้นผิวรองรับการเอ้าหรือ
การตกแต่งลวดลายปะติดกระดาษ

ลายบั้งไฟ : ใช้ลายศิลป์ไทย คือ ลายกนก
อันเป็นลายพื้นฐานในการลบลายบั้งไฟ โดยช่าง

จะนิยมใช้กระดาษดังโกทองด้านเป็นพื้นและสีเม็ด
มะขามเป็นตัวสับลาย เพื่อให้ลายเด่นชัดในการ
ตกแต่งเพื่อความสวยงาม

ตัวบั้งไฟ : มีลูกไอ้จะใช้ลายประจำยาม ลาย
หน้าเทพพนม ลายหน้ากาล ลูกเอ้าใช้ลายประจำ
ยาม ก้ามปูเปลว และลายหน้ากระดาน ฯลฯ

กรวยเชิง : เป็นลวดลายไทยที่เขียนอยู่เชิง
ยาบที่ประดับพริ้วลงมาจากช่วงตัวบั้งไฟ

ยาบ : เป็นผ้าประดับใต้เลาบั้งไฟ จะสับลาย
ใดขึ้นอยู่กับช่างบั้งไฟนั้น เช่น ลายก้านขุดลายก้าน
ดอกใบเทศ

ตัวพระนาง : เป็นรูปลักษณะถือธงถึงผาแดง
นางไอ่ หรือตัวละครในเรื่องรามเกียรติ์ พระลักษณ
พระราม เป็นต้น

กระรอกเผือก : ทำว้างคี่
แปลงร่างมาเพื่อให้นางไอ่หลงใจ

ปล้องคาด : ลายรักร้อย
ลายลูกพัดใบเทศ ลายลูกพัด
ขอสร้อย เป็นต้น

เกริน : เป็นส่วนที่ยื่นออก
สองข้างของนุชบก เป็นรูป
รอนเบ็ดลายกนก สำหรับตั้งฉัตร
ท้ายเกริน ราชรถประดับส่วนท้าย
ของหางบังไฟ

นุชบก : เป็นองค์ประกอบไว้บนราชรถ
เพื่อสมมุติให้เป็นปราสาทผาแดงนางไอ่

ตางบังไฟ : ลายกระจังปฏิกุณ्ड ลายก้านขด
ลายพุ่มข้าวบิณฑ์

ลายประกอบตกแต่งอื่นๆ : ลายกระจังตั้ง
กระจังรอน กระจังตาอ้อย ลายน่องสิงห์ บัวรอน
กลีบขนุน

ประเภทของบังไฟ

1. บังไฟโหวด

บังไฟโหวดหรือโหวดเป็นบังไฟขนาดเล็กตัว
กระบอกจะยาวขึ้น ประมาณ 4-10 นิ้ว บรรจุหมื่อ
หนักประมาณ 1 ส่วน 8 ถึง 1 ส่วน 2 กิโลกรัม ใช้
หางยาวประมาณ 1-4 เมตร มีกระบอกไม้ไผ่เล็กๆ
มัดวางรอบตัวบังไฟ นิยมทำประกอบกันในบังไฟ
ใหญ่ (บังไฟหมื่น, บังไฟแสน) ปัจจุบันไม่ค่อยนิยม
ทำ เพราะไม่มีช่าง

2. บังไฟม้า

ประเพณีบุญบังไฟ

บังไฟชนิดนี้เป็นบังไฟขนาดเล็กจุดไปตาม
ทิศทางที่กำหนดใช้เส้นลวดเป็นวิถีตรงไปยังเป้าหมายที่ต้องการ ลักษณะทั่วไปเป็นบังไฟที่ทำ
จากกระบอกไม้ไผ่ 1 ปล้อง ขนาดแล้วแต่ต้องการ
โดยทั่วไปเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว ยาว
ประมาณ 1 ฟุตทางภาคกลางและภาคอีสานเรียกว่า
“ลูกหนู” คล้ายม้าที่กำลังวิ่ง ถ้าติดรูปอะไรก็
เรียกชื่อไปตามนั้น เป็นคนขี่ม้า รูปวัว แล้วแต่จะทำ
รูปอะไร บางครั้งภาคเหนือเรียกว่า บอกลไฟยิง

3. บังไฟช้าง

บังไฟชนิดนี้ไม่มีหาง มีชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า
กระโปกหรือตะโปก เวลาจุดไม่ต้องการให้พุ่งขึ้น
ไปแต่ต้องการมีเสียงร้องคล้ายกับช้างร้อง วิธีทำ
บังไฟให้ใช้กระบอกไม้ไผ่ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดยาว
เพียงป่องเดียวให้มีข้อปิดทั้ง 2 ด้าน ทูปไม้ไผ่ให้
แตกเล็กน้อย เจาะรู เพื่อบรรจุหมื่อแล้วต่อชนวน
เข้ารูแทงหมื่อทำจากหมื่อถ่าน 3-4 ถัดลงในไม้ไผ่
ขนาดเล็กให้แน่น แล้วผ่าเอาแทงหมื่อออกมาคล้าย
ข้าวหลาม ให้ได้แทงประมาณ 3 นิ้ว การจุดนั้นนิยม
ต่อพ่วงชนวนบังไฟใหญ่ เวลาจุดชนวนผ่าจะเกิด
เสียงดังเหมือนเสียงช้างร้อง นิยมวางต่อกันเป็น

ช่วงๆ กระบอก ถ้าต้องการจะให้มีความเสี่ยงอย่างไรก็จะมีเทคนิคในการทำให้เกิดเสียงนั้นๆ

4. บั้งไฟแสน

บั้งไฟชนิดนี้เป็นบั้งไฟขนาดใหญ่ที่สุด บรรจุดินปืนหนัก 120 กิโลกรัมขึ้นไป บั้งไฟชนิดนี้ทำยากที่สุดจะต้องอาศัยความชำนาญเป็นพิเศษ เพราะบั้งไฟชนิดนี้หากแตกแล้วจะเป็นอันตรายมาก เพราะฉะนั้นก่อนทำบั้งไฟจะต้องมีพิธีกรรมบวงสรวงให้ถูกต้องตามหลักการทำบั้งไฟแสนเสียก่อนจึงจะลงมือทำ เมื่อตกบั้งไฟเสร็จเรียบร้อยแล้วจะมีการตกแต่งประดับประดาบั้งไฟ

5. บั้งไฟทะเล

บั้งไฟชนิดนี้ก็คือบั้งไฟจินายขนาดใหญ่ นั่นเอง มีความยาวประมาณ 9-12 นิ้ว รูปร่างกลมมีไม้บางๆ แบนๆ เป็นวงกลมครอบหัวท้ายบั้งไฟเมื่อพุ่งขึ้นสู่ฟ้าไปโดยทางขวาง

6. บั้งไฟต้อ

บั้งไฟต้อหรือบั้งไฟกระแต้หนึ่งตอ เป็นบั้งไฟขนาดเล็กมีหางสั้น วิธีทำ ตัดกระบอกไม้ไผ่ขนาด 1 นิ้วครึ่งยาวประมาณ 3 นิ้ว อัดหมื่อให้แน่นประมาณ 2 นิ้ว ใช้หมื่อด้านสามหรือด้านสี่อัดด้วยเถียดไม้ให้แน่น ต่อหางซึ่งทำจากไม้ไผ่ เหลาเป็นแท่งเล็กๆ ใช้เถียดตมุมข้อออกจนเห็นหมื่อ จะให้เป็นรูเล็กๆ แล้วติดชนวน เวลาจะจุดเอาหางเสียบลงในแท่งที่ตมุมให้ตมุดได้ จุดชนวนจากด้านบน บั้งไฟจะพุ่งและหมุนขึ้นสู่อากาศ เกิดเสียงดังต้อๆ เวลาหมุนจะไม่ค่อยมีทิศทาง ใช้จุดในงานศพ เวลาจุดมีอันตรายมากไม่ค่อยนิยมทำกัน

7. บั้งไฟพลุ

ประเพณีบุญบั้งไฟ

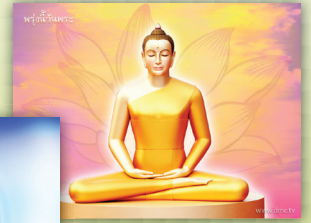
บั้งไฟพลุ เป็นบั้งไฟที่นิยมจุดในเทศกาลต่างๆ เช่น งานกฐิน งานบุญมหาชาติ หรือ งานเปิดกีฬา ฯลฯ เป็นบั้งไฟที่จุดแล้วทำให้เกิดเสียงดัง ในอดีตนิยมจุดในงานกฐิน เพื่อเป็นการบอกข่าวไปยังพี่น้องประชาชนทั่วไปให้ทราบ

จากพงศาวดารเมืองยโสธรได้บันทึกไว้ว่าเมื่อราวๆ ปี พ.ศ. 2340 พระเจ้าวรวงศา (พระวอ) เสนาบดีเก่าเมืองเวียงจันทน์กับสมัครพรรคพวกเดินทางอพยพจะไปอาศัยอยู่กับเจ้านครจำปาศักดิ์ เมื่อเดินทางถึงดงผีสิงห์เห็นเป็นทำเลดี จึงได้ตั้งหลักฐานและสร้างเมืองที่นี้เรียกว่า “บ้านสิงห์ท่า” หรือ “เมืองสิงห์ท่า” ต่อมาใน พ.ศ. 2357 พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกฐานะบ้านสิงห์ท่าแห่งนี้ขึ้นเป็น “เมืองยโสธร” ขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ มีเจ้าเมืองดำรงบรรดาศักดิ์เป็นพระสุนทรราชวงศา ใน

ปี พ.ศ. 2515 ได้ยกฐานะขึ้นเป็นจังหวัดยโสธร โดย
ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 70 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์
2515 ได้แยกอำเภอยโสธร อำเภอคำเขื่อนแก้ว
อำเภอมหาชนะชัย อำเภอป่าติ้ว อำเภอเลิงนกทา
และอำเภอกุดชุม ออกจากจังหวัดอุบลราชธานี
และรวมกันเป็นจังหวัดยโสธร ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม
2515

จังหวัดยโสธรมีเนื้อที่ประมาณ 4,161 ตาราง
กิโลเมตร เป็นจังหวัดที่มีขนาดเล็กที่สุดในเขต
อีสานตอนล่าง จังหวัดยโสธรแบ่งการปกครองออก
เป็น 9 อำเภอ คือ อำเภอเมืองยโสธร คำเขื่อนแก้ว
มหาชนะชัย ป่าติ้ว เลิงนกทา กุดชุม ค้อวัง ทรายมูล
และไทยเจริญ

บุญบั้งไฟ นิยมทำกันในเดือนหก ถือเป็น
ประเพณีสำคัญที่จะขาดไม่ได้ เพราะตั้งแต่โบราณ
จนถึงปัจจุบัน ชาวอีสานมีความเชื่อว่า ถ้าปีใดไม่
จัดงานบุญบั้งไฟ ฟ้าฝนก็จะไม่ตกต้องตามฤดูกาล
เกิดความแห้งแล้ง ไม่มีน้ำทำนา แต่ถ้าปีใดจัดงาน
ประเพณีบุญบั้งไฟ ฟ้าฝนก็จะตกต้องตามฤดูกาล
เกิดความอุดมสมบูรณ์ ปราศจากโรคภัย งานบุญ
บั้งไฟจึงถือเป็นงานประเพณี ประจำปีที่สำคัญของ
ชาวอีสาน พอใกล้ถึงวันงานชาวอีสานไม่ว่าจะอยู่
ที่ไหนก็จะกลับบ้านไปร่วมงานบุญบั้งไฟซึ่งเป็น
งานที่สร้างความรักความสามัคคีของคนท้องถิ่น
เป็นอย่างดี

วอลเปเปอร์วันพระ

จาก www.dmc.tv

ให้ตรีกระลึกถึงธรรมะแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ให้คุณดาวนโหลดฟรี

ว้าว!...
ติดตามข่าวสาร
งานบุญต่างๆ ได้จาก
www.dmc.tv นะคะ

อานภาพหลวงปู่ดีปากน้ำ ภาชีเจริญ

อานภาพหลวงปู่ดีปากน้ำ ภาชีเจริญ ตอน...เกือบ บ่ จี ถ้าหลวงปู่ไม่ช่วยไว้

เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกะ
ที่เคารพอย่างสูงค่ะ

ลูกชื่อ ณัฐญา บุตรโตน อายุ 57 ปี ปัจจุบัน
เป็นรองนายกเทศมนตรี ตำบลคอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ
และปัจจุบันลูกทำธุรกิจขายกระเป๋าคูหาจ๊ะ
(กระเป๋ที่ทำจากผักตบชวา)

หลวงพ่อกะ ถ้าไม่ได้หลวงปู่ช่วยชีวิตลูกไว้
ลูกก็คงจะแย่ค่ะ เพราะลูกตกอับ จนเกือบไปเป็น
ลูกศิษย์พรรคกระยาจกแล้วค่ะ เพราะก่อนหน้านี้
ลูกเอาเงินไปลงทุนค้าขาย แต่พอขายไปขายมาก็
โดนโกงหมดตัว และที่แย่หนักไปกว่านั้น ยังขาดทุน
ปนปี ติดหนี้สินท่วมหัวเป็นล้านเลยคะ ด้วยเหตุนี้
เอง ลูกจึงหมดอาลัยตายอยาก พาดูรอบครัวหัน
หน้าเข้าวัดพระธรรมกาย เพื่อเติมบุญเรื่อยมา จน
กระทั่งในช่วงปี 2554 ที่ผ่านมานี้เองคะ ขณะที่ลูก
เดินทางไปโคราช ปรากฏว่า เครื่องหิ้วกระเป๋าติด
อย่างไรก็ไม่ทราบ เพราะอยู่ๆ กระเป๋าตั้งค์ของลูก
หล่นหายกลางถนน ซึ่งพอมารู้ตัวอีกที ลูกก็เดินทาง
กลับมาถึงบ้านแล้ว ทำให้ลูกเครียดมาก เนื่องจาก
หนี้สินที่มีอยู่เป็นล้านลูกยังใช้เขาไม่หมด ห้างร้าน
เงินที่มีทั้งหมดในชีวิต ที่เก็บอยู่ในกระเป๋าตั้งค์ใบนี้
ยังมาหายอีก เนื่องจากในกระเป๋าตั้งค์มีบัตร ATM
ซึ่งเขียนรหัสสำหรับกดเงินออกจากบัญชีเอาไว้
พร้อมเสร็จสรรพ เรียกได้ว่า หากใครที่เก็บกระเป๋า
ตั้งค์ของลูกได้ ก็หวานหมูเลยคะ เพราะเท่ากับจะ
ได้เงินสดไปทั้งหมด 36,000 บาท แถมเงินใน ATM
รวมแล้วก็เกือบแสนคะ

กัลฯ ณัฐญา บุตรโตน
รองนายกเทศมนตรี ตำบลคอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ

ด้วยเหตุนี้เองคะ ลูกจึงเครียดมาก แต่ก็ไม่รู้
จะทำอย่างไร จึงปล่อยโฮร้องไห้ดังๆ แล้วพูดบอก
หลวงปู่ว่า หลวงปู่เจ้าขา ลูกหมดเนื้อหมดตัวแล้ว
คะ ไม่เหลืออะไรแล้วในชีวิตนี้ หนี้สินก็มีเป็นล้านยัง
ไม่ได้ใช้ เงินที่มีอยู่เกือบแสนก็ดันหายอีก ตอนนี้ ลูก
ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว ลูกขอบารมีหลวงปู่ช่วยลูกด้วย

ซึ่งในระหว่างที่ลูกกำลังร้องไห้คร่ำครวญ
ผ่านไปแค่ 10 นาทีเท่านั้นคะ จู่ๆ เสียงโทรศัพท์
ก็ดังขึ้น และถามว่า คุณชื่ออะไร? ลูกก็ตอบว่า
ชื่อ ณัฐญา จากนั้นเขาก็บอกว่าเขาเป็นคนที่เก็บ

กระเป๋าคูหาจ (กระเป๋ที่ทำจากผักตบชวา)

กระเป๋าดังค์ของลูกได้คะ ซึ่งเขาได้ขอร้องให้ลูกรีบเดินทางไปที่บ้านเขา เพื่อไปรับกระเป๋าดังค์คืนโดยด่วน และสารภาพว่า ตอนเก็บกระเป๋าดังค์ได้ แรกๆ ก็ดีใจ คิดว่าลาภลอย แต่พอเปิดออกเอาดังค์มานับดู ปรากฏว่าอะเลิร์ทไม่ออก เพราะขณะที่คิดว่าจะเอาเงินไปแบ่งกับเพื่อนคนละครึ่ง อยู่ๆ มันก็สะท้อนจนชนลูกชู้ไปทั้งคู่ และเกิดความรู้สึกกลัวจนไม่กล้าเอา ซึ่งเป็นอย่างนี้อยู่หลายครั้ง เลยทำให้กลับใจโทรศัพท์หาลูกตามเบอร์โทรที่เขียนไว้ในกระเป๋าทันที จนแม่ของคนที่เก็บกระเป๋าดังค์ของลูกได้ ถึงกับต่อว่าด้วยความเสียดยว่า “ทำไม..โง่อย่างนี้ มีอย่างไหนเก็บได้ไม่รู้จักเอา” เลยทำให้คนที่เก็บกระเป๋าดังค์ได้ ตอบแม่กลับไปว่า “ไม่ใช่ว่าไม่อยากเอา แต่มันเอาไม่ได้ เพราะคิดจะเอาที่ไร ชนมันลูกชู้ทุกที” เมื่อเป็นดังนี้ ลูกจึงรีบเดินทางไปที่บ้านเขาแล้ว รับกระเป๋าดังค์คืนได้อย่างอัศจรรย์คะ

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งนะคะ ลูกป่วยโดยมีอาการปวดเอว และปวดท้องน้อยมากคะ ซึ่งลูกปวดทรมานมานานกว่า 20 ปีแล้ว อีกทั้งยังรักษาอย่างไรก็ไม่หาย บางครั้งปวดจนตัวอเลยคะ จนกระทั่งปี 2550 หมอมาบอกลูกว่า จะหายได้ ก็

ต้องตัดมดลูกทิ้งไปเลย เพราะมดลูกมีขนาดโตผิดปกติ อีกทั้งยังเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งอีกด้วย จากนั้น หมอก็นัดวันผ่าตัดให้ทันทีคะ แต่ด้วยความที่ลูกกลัวมาก ไม่อยากผ่าตัด ลูกจึงตัดสินใจไปนั่งสมาธิ เน็ตซุซ ทั้งคืนแบบไม่นอนจนถึงรุ่งเช้า ที่วัดถ้าเขาวง โดยอธิษฐานขอกับหลวงปู่ตลอดเลยว่า “ขอบารมีหลวงปู่ช่วยเอาความเจ็บปวดออกให้ลูกด้วย อย่าให้ลูกต้องผ่าตัด ให้ลูกหายเป็นอัศจรรย์ด้วยคะ” และพอรุ่งเช้า มันแปลกมากคะ อยู่ๆ ลูกก็หายจากอาการเจ็บปวดท้องน้อย และปวดหลังเป็นปลิดทิ้งได้อย่างไม่น่าเชื่อ ซึ่งนับจากวันนั้น จนถึงวันนี้ ลูกไม่ต้องผ่าตัด และไม่ต้องกินยาอะไรเลยรวม 5 ปี แล้วคะ

สุดท้ายนี้ ลูกอยากจะบอกทุกคนว่า หลวงปู่ท่านศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินคะ ซึ่งปีนี้ลูกตั้งใจทอดกฐินบูชาธรรมท่านอย่างสุดกำลังที่ 2 S

อีกทั้งตอนนี้ ลูกเพิ่งลงทุนเปิดธุรกิจใหม่ทำกระเป๋ายาย ลูกกราบขอพรจากหลวงปู่ ให้ลูกขายดิบขายดีแบบเทน้ำเทท่า มีเงินมาเป็นประธานกองกฐินให้ได้ในระดับ M เป็นอัศจรรย์ด้วยคะ

อานภาพหลวงปู่ดีปากน้ำ ภาษีเจริญ

อานภาพหลวงปู่ดีปากน้ำ ภาษีเจริญ ตอน...หลับได้เงินหมื่น ตื่นได้เงินแสน

เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกะ
ที่เคารพอย่างสูงค่ะ

ลูกชื่อ ปัญจรัตน์ กาละบุตร ทำงานสร้าง
บารมีเป็นหลัก ทำธุรกิจอิสระเป็นรองเจ้าค่ะ

แต่ก่อนลูกเป็นช่างเสริมสวยค่ะ ก่อนเข้าวัด
ลูกมีชีวิตลำบากมาก ต้องเช่าบ้านอยู่ แล้วก็มีเหตุ
ให้ต้องย้ายบ้านมาแล้วถึง 9 ครั้ง และแต่ละครั้งที่
ย้ายมันหมายถึงลูกต้องเริ่มต้นหาลูกค้าใหม่ พอ
ลูกค้าเริ่มจะติดใจฝีมือการตัดแต่งทรงผมของลูก ก็
มีอันต้องย้ายบ้านอีก วันหนึ่งไปเจอป้ายชวนสร้าง
องค์พระ เขียนว่า “ธรรมกายคือเป้าหมายของชีวิต”
แล้วก็มีข้อความชวนทำบุญประมาณว่า “สร้างองค์
พระจะได้ไปสวรรค์” “ทำแล้วรวย” หลวงพ่อกะ ที่

ผ่านมาลูกจน จนขีด ทำให้อยากรวยมาก ลูกกับ
เทพบุตรข้างกายเลยพากันมาสร้างองค์พระที่วัด
พระธรรมกายค่ะ ตอนนั้นทำบุญหมดกระเป๋าทุ่ม
สุดตัวคนละ 1,000 บาท แล้วก็ค่อยๆ ทอยบุญ
สร้างองค์พระมาเรื่อยๆ ค่ะ

ตั้งแต่นั้นมาลูกก็เข้าวัด สวดมนต์ นั่งสมาธิ
แล้วด้วยความอยากรวย แต่มีเงินทำบุญไม่มาก
ลูกเลยหันไปทำหน้าที่ผู้นำบุญชวนคนมาวัดด้วย
เพราะลูกคิดว่า “เราไม่มีเงิน เราก็นำชวนคนมีเงิน
มาทำบุญดีกว่า เพื่อเราจะได้มีเงินกับเค้าบ้าง” ดัง
นั้นพอได้มาติดตามขึ้นมานะ ลูกจะทำหน้าที่ผู้นำบุญไม่
ทางใดก็ทางหนึ่งทันทีเลยคะ

พอบปี 2540 ฟองสบู่แตก ชีวิตลูกก็พลอย

อย่าแยกตามไปด้วย อย่าว่าแต่ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้านเลยคะ ขนาดเงินซื้อข้าวกินยังไม่มีเลย ตอนนั้นลูกเอาแต่ร้องไห้ น้อยใจว่าทำไมชีวิตเราถึงได้ลำบากขนาดนี้ แต่ลูกไม่เคยทิ้งการทำบุญนะคะ ต่อให้ลำบากขนาดไหน ยังไงก็ต้องพยายามหาเงินมาทำบุญให้ได้ทุกเดือน เดือนละ 100 บาท และไม่ลืมที่จะอธิษฐานจิตขอหลวงปู่ “ขอให้ได้บ้านเช่าราคา 3,500 บาท มีต้นกระถินและต้นคูณอยู่หน้าบ้านคะ” ไม่นานเท่าไรลูกก็ไปเจอบ้านเช่าแถวบางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา ได้ราคาเช่าตามที่ขอหลวงปู่ไว้เลยคะ แต่ที่มหัศจรรย์กว่านั้น คือที่หน้าบ้านมีต้นกระถินและต้นคูณอยู่ด้วย แต่หลวงพ่อกะ ลูกได้บ้านตามคำขอก็จริง แต่ละแวกนั้นมันเจียบมาก ค้าขายอะไรไม่ค่อยได้ ลูกเลยเอาใบอนุโมทนาบัตรออกมาหนึ่งดู แล้วก็อธิษฐานจิตขอหลวงปู่ใหม่ “ขอให้ลูกมีที่ทำกินที่ดีกว่านี้ ขอให้ได้เปิดร้านค้าขาย” ไม่นานก็เจอช่องทางรวยคะ ลูกไปยืมเงินพี่ชายมาเป็นทุนเปิดร้านขายสมุนไพร ขายได้แค่ 3 เดือน ที่วัดก็กำลังจะมีพิธีถวายสังฆทาน 30,000 วัด ลูกเลยอธิษฐานขอหลวงปู่อีกว่า “ถ้าเดือนนี้ลูกขายดีมีกำไร ลูกจะเอาเงินมาทำบุญให้หมดเลยคะ” เดือนนั้นลูกได้กำไรมา 15,000 บาท พอเอาไปรวมกับปัจจัยของเทพบุตรข้างกาย ลูกเลยได้ถวายสังฆทานแบบสุดตัว 30,000 บาท ปลื้มสุดชีวิตเลยคะ ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของลูกก็พลิกดีลึกลับาศรัยทันตาเห็น เพราะขายดีขายดี จนทำให้มีรายได้เข้ามานอนอยู่ในกระเป๋ เดือนละแสนกว่าบาทเลยคะ

พอกิจการซักรจะไปได้สวย ลูกจึงเริ่มเล็งหาที่อยู่ใหม่ โดยไปเอาใบรื้อบ้านมาตั้งอธิษฐานกับหลวงปู่ “ขอให้ลูกได้บ้านหลังนี้ ตามแบบนั้นเจ้าคะ ลูกไม่อยากเช่าบ้านไปตลอดชีวิตคะ” แต่บอกตามตรงว่าเงินสดในมือ มีไม่พอที่จะซื้อได้ ลูกเลยอธิษฐานขอหลวงปู่อีก ในขณะที่เดียวกันก็ทำบุญมากขึ้น ทำหน้าที่ชวนคนมาวัดแบบไม่เว้นวรรคแล้วเรื่องไม่น่าเชื่อก็เกิดขึ้นคะ เพราะลูกไปทำเรื่อง

กู้แบงค์ตอน 8 โมงเช้า พอสองทุ่มธนาคารโทรมาบอกว่าที่ทำเรื่องกู้ไว้ ผ่าน แถมเจ้าหน้าที่ธนาคารยังเอาเอกสารมาให้เซ็นถึงที่บ้านด้วย มันมหัศจรรย์เหนือคำบรรยายจริงๆ คะ ใครๆ ที่รู้เรื่องนี้พูดเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า ผ่านได้ยังไง ไม่มีเครดิตอะไรเลย กู้ตั้ง 3 ล้านกว่า ผ่านง่าย ๆ ได้ยังไง ใครจะว่ายังไงก็ช่าง แต่ลูกมั่นใจว่าเป็นเพราะบุญและอานุภาพของหลวงปู่คะ

ลูกไม่ได้พึ่งบารมีหลวงปู่ เฉพาะเรื่องทำมาค้าขายเท่านั้นคะ แต่อยากบอกว่าหลวงปู่เป็นที่พึ่งได้ทุกเรื่องคะ ลูกเป็นคนทำงานหนักมาตั้งแต่ยังเล็ก คือทั้งเปิดร้านทำผม ขายของ และเลี้ยงลูก ก็เลยป่วยเป็นโรคปวดหลัง ปวดขา ซาตามมือตามเท้า ปวดตามตัวจนนอนไม่ได้ แล้วหมอไหนที่ว่าดี ลูกไปหามาหมด แต่หมอบอกว่าหาสาเหตุไม่พบ ขนาดจะผ่าตัดก็ยังไม่มีความจำเป็น แต่ลูกไม่ยอมหมดที่พึ่งง่าย ๆ หรือคะ ลูกตัดสินใจเข้าไปอธิษฐานกับรูปหล่อทองคำหลวงปู่ บอกท่านว่า “หลวงปู่เจ้าข้า ลูกกำลังป่วยมาก ไม่ไหวแล้วคะ ขอให้ลูกเจอหมอดี ยาดี ขอให้รวยนะเจ้าคะ” แค่อาทิตย์เดียวเท่านั้น ก็มีคนแนะนำให้ไปรักษากับหมอคนหนึ่ง เชื่อกันคะว่า 10 วันผ่านไป อาการเจ็บป่วยต่างๆ หายราวกับปลิดทิ้ง ไม่เจ็บไม่ปวดอีกเลยคะ

ตอนนี้ชีวิตของลูกกำลังดีวันดีคืน แล้วธุรกิจอิสระที่ทำก็ทำให้ลูกมีเวลาเข้าวัดทำบุญนั่งสมาธิมากขึ้น ไม่ต้องกังวลเรื่องรายได้ แบบว่าหลักก็ได้เงินหมื่น ตื่นก็ได้เงินแสนคะ

ที่ลูกมีวันนี้ได้ เพราะมีหลวงปู่ หลวงพ่อ คุณยายอาจารย์ฯ คอยชี้ทางสว่างให้ จากเด็กบ้านนอกจนๆ ความรู้หน่อย ที่เคยเอาแต่ร้องไห้เพราะไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้าน ไม่มีเงินซื้อข้าวกิน กลับมีทุกอย่างเพราะบารมีของพระเดชพระคุณหลวงปู่ช่วยไว้จริงๆ คะ

รายการยอดฮิต!

*** รายการทันโลกทันธรรม**
แหล่งข้อมูลความรู้ สาระทั้งทางโลก
และทางธรรม..เรามีคำตอบให้คุณ

*** รายการข้อคิดรอบตัว**

รายการธรรมะข้อคิดรอบตัว ทุกแง่มุมล้วนเสริมสร้าง
ความรู้ เพิ่มความเข้าใจ คลายข้อสงสัยด้วยหลักธรรม
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ข้อคิดรอบตัว

ผลการค้นหาประมาณ 840,000 รายการ (0.22 วินาที)

ข้อคิด รอบตัว
video dmc.tv/programs/t
รายการธรรมะข้อคิดรอบตัว
เจาะลึกด้วยหลักธรรมของ

ข้อคิดรอบตัว : DMC
www.dmc.tv/search/ข้อคิด
ธรรมะสอนใจ ส

เรื่อง วัด
บทความธรรม
แนะนำท่าน
ค้นหาเพิ่มเติม

ข้อคิด...การใ
it.com > พุทธ
26 เม.ย. 2011 - ข้อคิดจาก
ผู้เริ่มต้น.

อานภาพหลวงปู่วัดปากน้ำ

ภาชีเจริญ

อานภาพหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาชีเจริญ ตอน...ทักษ์คนลึก แม่นัก โดยลุงหลอม

เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกะ
ที่เคารพอย่างสูงค่ะ

ลูกชื่อ อุ่น สุขเจริญ เป็นลูกหลานทางสาย
เลือดแท้ๆ ของหลวงปู่ค่ะ

หลวงพ่อกะ วันนี้ลูกขออนุญาตมาเล่าถึง
เรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ในสมัยที่ท่าน
ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งเรื่องนี้ ลุงหลอม มีแก่น้อย หรือ ลุง
หลอม หลานชายแท้ๆ ของหลวงปู่ ได้เล่าให้ฟังค่ะ

ลุงหลอม เป็นหลานผู้ใกล้ชิดหลวงปู่มาก
เพราะได้ดูแลอุปฐากหลวงปู่จนกระทั่งท่าน
มรณภาพ ปัจจุบัน ลุงหลอม ยังมีชีวิตอยู่ แต่
ท่านอายุมากถึง 91 ปีแล้วค่ะ จะลูกขึ้นมาเล่า
อะไรยาวๆ ไม่ไหว แต่เนื่องจากลูกไม่อยากจะให้
ประวัติศาสตร์เลือนรางไปมากกว่านี้ และที่สำคัญ
ในฐานะที่ลูกเกี่ยวข้องกับหลวงปู่ และใกล้ชิดกับ
ลุงหลอมโดยตรง ก็เลยอยากมาถ่ายทอดเรื่องราว
ที่ลุงหลอมเล่าให้ลูกฟังอย่างละเอียด ถึงในสมัยที่
ลุงหลอมอยู่กับหลวงปู่ค่ะ

หลวงพ่อกะ ว่าไปแล้ว ลุงหลอมถือเป็น
บุคคลยุคต้นวิชา ที่ใกล้ชิดหลวงปู่มาตั้งแต่
เด็ก เพราะโยมแม่ของหลวงปู่ พาลุงหลอมไปวัด
ปากน้ำตั้งแต่ลุงหลอมอายุได้ 5 ขวบ เนื่องจากเป็น
หลานรักของโยมแม่หลวงปู่ ต่อมาลุงหลอมก็ได้มา
อยู่ที่วัดปากน้ำโดยมีแม่ชีปุกและแม่ชีท้วม คอย
ดูแลเรื่องความเป็นอยู่ให้ โดยให้เรียนหนังสือ แต่
เนื่องจากลุงหลอมเรียนไม่รู้เรื่อง ก็เลยทำให้ไม่ชอบ

น้ำอุ่น สุขเจริญ หลานหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาชีเจริญ

เรียน จึงทำให้ครูใหญ่มาฟ้องหลวงปู่ค่ะ ซึ่งหลวงปู่
เห็นลุงหลอมไปไม่ไหวจริงๆ ก็เลยบอกกับครูใหญ่
ไปว่า “ช่างมันเถอะ ใ้ฉันมันคือ ให้มันเรียนเท่าที่มัน
ชอบนั่นแหละ” ด้วยเหตุนี้ ลุงหลอมก็เลยเลิกเรียน
แล้วกลับไปอยู่บ้านที่ อ.สองพี่น้อง แต่ลุงหลอมอยู่
บ้านได้ระยะหนึ่ง ก็อดคิดถึงย่า (ซึ่งเป็นโยมแม่ของ
หลวงปู่) ไม่ได้ จึงกลับมาอยู่ที่วัดปากน้ำใหม่ แต่
พอมายู่คราวนี้ ลุงหลอมก็ชอบแอบหลวงปู่ไปดู
หนังกลางแปลงตอนดึกๆ ที่ตลาดพลูทุกคืน

จนกระทั่งวันหนึ่ง ประมาณตี 1 ขณะที่ลุง
หลอมแอบย่องกลับวัดกับเพื่อน ก็แจ๊คพอดแตกค่ะ

คือ มาเจอหลวงปู่กำลังเดินตรวจวัดอยู่พอดี และ
ทันใดนั้นเองค่ะ พอหลวงปู่ชี้หน้า ทำให้ลุงหลอม
และเพื่อนวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงแบบไม่คิดชีวิต
เพราะกลัวหลวงปู่ดุ แต่ในที่สุดก็ไม่รอดค่ะ เพราะ
อีก 2 วันต่อมา หลวงปู่ก็สั่งให้ลุงหลอมบวชเณร
ทันที โดยให้ลุงหลอมนั่งสมาธิทุกวัน แต่ด้วยความ
ที่ยังเด็กอยู่ บางครั้งง่วงนอนมาก สามเณรหลอมก็
เลยนอนเหยียดยาวอยู่หน้าหิ้งพระเลยละ

จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง สามเณรหลอมก็ตื่น
มาเจอแจ็กพอตอีกแล้วละ คือ ตื่นมาเจอหลวงปู่มา
ยืนอยู่ตรงหน้าพอดี หลวงปู่จึงเอ็ดว่า “ไอ้จุดธูปล่อ
ตา ไอ้ภาวนาล่อครู ไอ้ชนิดนี้ต้องเสียเสียให้เข็ด”
ซึ่งพอลุงหลอมได้ยินคำว่าเสียเท่านั้นแหละค่ะ ก็
วิ่งหนีอ้าวเลย และพอลุงหลอมบวชได้ประมาณ
1 ปี ก็รู้สึกว้า ชีวิตนักบวชไม่เหมาะกับตัวเองจริงๆ
เพราะอยากจะไปดูแต่หนัง จึงไปบอกหลวงปู่ว่า
“หลวงพ่อกับ ผมจะมาขอสิก” พอพูดจบเท่านั้น
ละ หลวงปู่ก็ตาเขียว พร้อมกับพูดว่า “มึงจะสิก
ออกไปเป็นควายเร็วละ” จากนั้นหลวงปู่ก็รีบลุกเข้า
กุฏิของท่าน แล้วหยิบหนังสือเรียนบาลี 3 เล่ม มา
ให้สามเณรหลอม เพราะหลวงปู่มีนโยบายว่า พระ
เณรที่วัดปากน้ำ บวชแล้วจะอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ถ้าไม่
ชอบนั่งสมาธิ ก็ต้องเอาดีทางด้านเรียนบาลีให้ได้

หลังจากนั้น หลวงปู่ก็ให้สามเณรหลอม
ย้ายกุฏิมาอยู่ใกล้ๆ ท่าน คือ ไม่ว่าสามเณรหลอม
จะไปไหนมาไหน ก็ต้องเดินผ่านหน้ากุฏิท่าน แต่
เนื่องจากสามเณรหลอมเรียนบาลีก็ไม่ได้เรื่องอีก จึง
อยากสิกมาก จึงหนีหลวงปู่โดยกระโดดออกทาง
หน้าต่าง แล้วเดินทางมาสิกที่วัดสองพี่น้อง นับจาก
นั้น ลุงหลอมก็กลับมามีชีวิตที่เรียบง่ายตามารดาและพี่
น้อง หลังสิกมาแล้ว ลุงหลอมลำบากมาก และยัง
ทำกิจวัตรต่างๆ เพราะน้ำท่วมมาลุ่มจมหมด จนลุง
หลอมมาพูดตอนหลังว่า “ลำบากลำบากมาหลายปี
ลุงมีชีวิตเหมือนวัวควายอย่างที่หลวงปู่ทักก่อนสิก
คำพูดหลวงปู่ช่างจริงแท้ๆ”

ลุงหลอม มีแก้วน้อย หรือ ลุงหลอม
หลานชายแท้ๆ ของหลวงปู่

นอกจากนั้นลุงหลอมยังบอกอีกว่า หลวงปู่
ทุกคนที่ไปขอลาสิกนี้แม่นัก อย่างในครั้งที่ หลวง
ปู่เข้ม ซึ่งเป็นญาติของหลวงปู่ที่บวชอยู่ที่วัดนางชีก็
เหมือนกัน พอไปกราบลาหลวงปู่ก่อนจะสิก หลวง-
ปู่ก็ทักว่า “จะสิกไปทำไม สิกไปก็ไปฟันแผ่นดินกิน
มีลูกมีเมียก็มีเมียหมา” ซึ่งก็จริงค่ะ หลวงปู่ที่ท่าน
แม่นยิ่งกว่าตาเห็น คือ พอตาเข้มสิกไป ก็ไปฟัน
แผ่นดินกินจริงๆ คือ มีอาชีพทำไร่ขุดดินปลูกพืชหา
เลี้ยงชีพ และพอมีเมีย เมียของตาเข้ม ดันชื่อหมา
จริงๆ ค่ะ ซึ่งยุคนั้น คนในอำเภอสองพี่น้อง รู้จักยาย
หมาดี

หรืออีกรายหนึ่ง คือ สามเณรมงคล มาขอ
หลวงปู่สิก แต่หลวงปู่ไม่ให้สิก โดยท่านทักว่า “สิก
ไป มึงจะต้องไปขายกางเกงกิน” ซึ่งก็จริงค่ะ ค่ะ หลัง
จากสิกแล้ว ในบั้นปลายชีวิตของทิดมงคล ก็ตกอับ
สุดๆ จนไม่มีเงินจะใช้ ไม่มีข้าวจะกิน จนสุดท้าย

ต้องไปถอดเสื้อผ้าที่ตัวเองใส่เอาออกขาย แม้แต่
กางเกงตัวสุดท้าย ก็ต้องเอามาขายกิน เป็นดังคำที่
หลวงปู่พูดไว้จริงๆ ค่ะ

สุดท้ายนี้ เรื่องราวที่เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์
ของหลวงปู่ยังมีอีกมากค่ะ ซึ่งบางส่วนแฝงอยู่ใน

อัตชีวประวัติชีวิตของลุงหลอม ซึ่งจะเข้มข้นและน่า
ติดตามขนาดไหน ลุงหลอมทำนาล่มจมแล้วจะเป็น
อย่างไร โปรดติดตามตอนต่อไปค่ะ

ทานทำให้...รวย
ศีลทำให้...สวย
ภาวนาทำให้...ฉลาด
มีดวงปัญญา
รวย สวย ฉลาด
ก็สมปรารถนา

โอวาทพระเทพญาณมหามุนี

อย่าด่วนตัดสินใจ

กรรม ที่บุคคลใดไม่พิจารณาพิเคราะห์ ไม่คิดให้ ถ้วนถี่เสียก่อน แล้วทำลงไป ผลที่เลวร้ายย่อมมี แก่บุคคลนั้น เหมือนความวิบัติแห่งการใช้จ่ายพิช ณะนั้น

วันเวลาที่ ผ่านไป เราไม่สามารถเรียกกลับ คืนมาได้ เหมือนดั่งสายน้ำที่ไหลผ่านไปแล้วไม่อาจ หวนกลับ ชีวิตเราย่างก้าวไปพร้อมกับกาลเวลาที่ จะล่วงไป เราจึงต้องใช้เวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ สร้างบารมีให้ เต็มที่ เพื่อทำสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดให้ เกิดขึ้นต่อตัวของเราและชาวโลก ด้วยการประพฤติ ธรรม มีความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน และฝึกฝนอบรมตนเองด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่ง เพราะเวลาที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเรา คือ **“เวลาที่ ใจหยุดนิ่ง”**

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย โสมนัสสชาดก ว่า

**“อนิสฺมุม กตํ กมุํมํ อนุวตฺถาย จินฺตติํ
เภสขุสฺสเสว เวฏฺฐโค วิปาโก โหติ ปาปโก**

กรรมที่บุคคลใดไม่พิจารณาพิเคราะห์ ไม่คิดให้ ถ้วนถี่เสียก่อน แล้วทำลงไป ผลที่เลวร้ายย่อมมี แก่บุคคลนั้น เหมือนความวิบัติแห่งการใช้จ่ายพิช ณะนั้น”

ปัจจุบันนี้มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายในบ้าน เมืองของเรา ทั้งเรื่องที่ดี และไม่ดี ผู้ที่ต้องรับผิดชอบ ในการตัดสินใจแก้ไขปัญหา บางครั้งอาจมองไม่ ลึกซึ้ง เพราะปัญหาบางอย่างเป็นเรื่องละเอียดอ่อน จำเป็นต้องใช้ปัญญาที่ ละเอียดแจ่มใสพิจารณา อย่างรอบคอบ การรีบด่วนสรุปตัดสินใจอะไร

ง่าย ๆ นั้น ไม่ใช่วิสัยของนักปราชญ์บัณฑิต ยิ่งถ้า เหตุการณ์นั้นมีผลกระทบถึงส่วนรวมแล้ว ยิ่งต้อง ไตร่ตรองให้มาก เพราะถ้าตัดสินใจผิดพลาด ย่อม เกิดผลเสียหายทั้งต่อตนเอง และส่วนรวมอย่าง มากมาย

ผู้ที่รับ ผิดชอบในการบริหารหรือเป็นผู้นำ จำเป็นต้องมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีปัญญาแจ่มใส ไม่ประมาทในหน้าที่ ควรทำงานด้วยความสุขุม รอบคอบ ไม่ด่วนได้ใจเร็ว และต้องประพฤติธรรม เพื่อเป็นต้นแบบที่ดีแก่มหาชน จะได้เป็นที่ไว้เนื้อ เชื้อใจ และเป็นที่เลื่อมใสของทุกคน ถ้าทำงานอยู่ ในตำแหน่งหน้าที่ด้วยคุณธรรมเช่นนี้ ก็ไม่มีใคร ตำหนิติเตียนได้

* ในสมัยหนึ่ง เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครอง

ราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี มีวิทยากรผู้มีฤทธิ์
เหาะมาที่พระราชวังในเวลาเที่ยงคืน เข้าไปในห้อง
บรรทมของพระมเหสี รุ่งขึ้นพระนางได้กราบทูล
พระราชินี พระราชินีทรงกริ้ว รับสั่งให้พวกเสนา
อำมาตย์ออกติดตามทันที ครั้นตะวันขึ้น วิทยากร
ได้ไปยืนนมัสการพระอาทิตย์อยู่ที่ป่าช้า พวกทหาร
เห็นเข้า ต่างวิ่งกรูกันเข้าไปเพื่อที่จะล้อมจับ แต่
วิทยากรเป็นผู้มีฤทธิ์จึงร่ายเวทมนต์สะกดแล้วเหาะ
หนีไป พวกทหารเข้าใจว่า วิทยากรเป็นบรรพชิต
จึงกราบทูลพระราชินี พระราชินีฟังดังนั้น ยิ่งทรง
กริ้วหนักขึ้นอีก เพราะดำริว่า บรรพชิตเหล่านี้กลางวัน
เป็นสมณะ แต่กลางคืนกลับกระทำการที่ไม่ควร
เยี่ยงฆราวาส

เนื่องจากพระราชินีไม่พิจารณาไตร่ตรองให้
รอบคอบเสียก่อน จึงสรุปว่าบรรพชิตทั้งหมดคง
ประพฤติตัวไม่ดีเหมือนกัน ทรงรับสั่งให้ตีกลองป่าว
ประกาศว่า “หากใครเห็นนักบวชในที่ไหนก็ตาม ให้
จับไล่ออกจากแคว้นให้หมด” นับตั้งแต่นั้นมา
บรรพชิตและนักบวช ไม่ว่าจะเป็นเจ้าลัทธิไหน ต่าง
ถูกขับไล่ออกจากเมืองพาราณสี พวกกันหนีไปอยู่ใน
ป่ากันหมด ทำให้ไม่มีสมณะผู้ทรงธรรม ที่จะมาให้
โอวาทมหาชนอีกต่อไป

เมื่อไพร่ฟ้าประชาชนไม่มีโอกาสได้ฟังโอวาท
และฟังธรรมจากสมณะ คนก็มีจิตใจหยาบกระด้าง
กลายเป็นคนหยาบคาย ประมาทในการประพฤติ
ธรรม ประมาทในการทำทาน รักษาศีล และการ
ทำความดีต่างๆ บ้านเมืองจึงเกิดความไม่สงบ มี
การเข่นฆ่าทำลายล้างกัน การลักขโมยก็เกิดขึ้น
ครั้งละโลกไปแล้ว ส่วนมากก็ไปบังเกิดในมหานรก
ไปเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดียรัจฉาน จะ
หาคนไปเกิดบนสวรรค์ยาก เหลือเกิน เหมือนเขา
โคที่มีเพียงคู่เดียวเมื่อเทียบกับชนโคทั้งหมด จน
พระอินทร์สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นในเมืองมนุษย์ ทำไม
ผู้มาเกิดบนสวรรค์จึงมีน้อยนัก

เมื่อเล็งดูด้วยทิพยจักขุ ก็รู้ว่าพระราชาทรง
พิโรธนักบวชทุกประเภท จึงขับไล่ออกจากแคว้น
แคว้นทั้งหมด เหตุเพราะวิทยากรเพียงคนเดียว
ซึ่งวิทยากรไม่ใช่สมณะ แต่พระองค์ทรงเข้าใจผิด
ด้วยไม่ได้ใคร่ครวญให้รอบคอบ จึงทำความผิด
พลาดอย่างมหันต์ นอกจากพระองค์ทรงทำบาป
กรรมแล้ว ยังพลอยให้ประชาชนต้องทำบาปด้วย
พระอินทร์จึงทรงคิดหาวิธีที่จะช่วยให้มนุษย์ได้กลับ
มาทำบุญ เพื่อจะได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ยามละ
จากโลกไป

จากนั้นพระอินทร์ได้เหาะไปหาพระปัจเจก-
พุทธเจ้าที่เฝ้าเมฆาณนทมูลกะ ทรงเล่าถึงความ
ประสพคดีที่มีต่อชาวโลก พระปัจเจกพุทธเจ้าจึง
เข้าไปในพระนครพร้อมกับพระอินทร์ ให้พระอินทร์
แปลงร่างเป็นชายหนุ่มรูปงามติดตามไปข้างหลัง
แล้วพระอินทร์ก็เหาะไปเหนือพระนคร ให้ผู้คนได้
เห็นกันทั่วหน้า และลงมากกราบแทบพระบาทพระ
ปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความเคารพเลื่อมใส

พระราชาทอดพระเนตรเห็น จึงตรัสถามชาย
หนุ่มว่า “พ่อหนุ่มน้อย เธอเป็นผู้มีรูปร่างงดงาม
มีฤทธาานุภาพมาก เหตุใดจึงมาคอยอยู่ปฏิกูล
สมณะผู้แก่เฒ่าเช่นนี้ สมณะรูปนี้มีอะไรดีหรือ”
ชายหนุ่มบอกว่าตนเป็นพระอินทร์ แล้วตรัสเตือน
ว่า “ดูก่อนมหาราช ขึ้นชื่อว่าสมณะทั้งหลาย เป็น
ผู้มีอานุภาพมาก เป็นผู้ควรแก่การเคารพสักการะ
เป็นเนืองนิตย์อันเลิศ ไม่มีนาบุญใดจะยิ่งกว่า ถึง
ร่างกายท่านจะดูแก่ชรา แต่ท่านมีจิตใจสูงส่งนำ
บูชาเลื่อมใส มีกาย วาจา ใจสะอาดบริสุทธิ์กว่า
ผู้ครองเรือนมากมายนัก แม้ข้าพเจ้าผู้เป็นจอม
เทพแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ยังต้องนอบน้อมต่อ
สมณะทั้งหลาย แล้วทำไมพระองค์ซึ่งเป็นปुरुष
จึงไม่นอบน้อมต่อท่าน” พระราชาสดับดังนั้น
ทรงมีพระทัยยินดี จึงทูลถามถึงอานิสงส์ของการ
นอบน้อมต่อสมณะว่า “ถ้าละจากโลกนี้ไปแล้ว จะ
เป็นอย่างไร”

พระอินทร์ตอบว่า “ผู้ใดเห็นสมณะผู้สมบูรณ์ด้วยศีล นมัสการท่านด้วยความเคารพ ผู้นั้นจะได้รับการเคารพยกย่องสรรเสริญในที่ทั้งปวง และจะเป็นผู้ที่มีตระกูลสูง เมื่อละโลกไปแล้วย่อมไปสู่สุคติโลกสวรรค์อย่างแน่นอน” แล้วแนะนำต่อไปว่า “ให้พระองค์คบหาแต่ผู้มีปัญญา มีธรรม เป็นพหูสูต เมื่อพระองค์เห็นพระภิกษุสงฆ์ จงหมั่นทำบุญสั่งสมบุญเอาไว้มาก” พระราชาได้สดับแล้วเกิดความปิติโสมนัส ตรัสว่า “ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่มักโกรธ จะมีจิตประกอบด้วยเมตตา มีจิตเลื่อมใสในสมณะ ผู้ควรแก่การขอ และจะทำการนอบน้อมนมัสการสมณะทั้งหลาย”

พระราชาทรงกราบไหว้พระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความเคารพ พระปัจเจกพุทธเจ้าเสด็จเหาะขึ้นไปนั่งคู้บัลลังก์อยู่กลางอากาศ แล้วประทานโอวาทว่า “ขอถวายพระพรมหาบพิตร ขอพระองค์อย่าได้หมิ่นประมาทในสมณะทั้งหลาย ต่อแต่นี้ไป ขอพระองค์ทรงตระหนักเสมอว่า โลกนี้ไม่ว่างเปล่าจากผู้มีคุณธรรม ยังมีสมณะผู้ทรงศีลอยู่ ขอพระองค์ทรงหมั่นให้ท่านรักษาศีลบำเพ็ญภาวนาอย่าได้ขาด แล้วพระองค์จะเป็นที่รักของมนุษย์และเทวดา ละโลกแล้วจะมีสุคติเป็นที่ไป”

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ ทำให้ได้ข้อคิดว่า การพิจารณาอะไรด้วยอคติความลำเอียงเพราะรัก เพราะชัง เพราะหลง เพราะกลัว ไม่พิจารณาให้รอบคอบก่อน จะมีผลร้ายตามมาในภายหลัง แล้วยังเป็นทางมาแห่งบาปกรรม เหมือนดังที่ผู้รู้กล่าวไว้ว่า “ผู้เป็นใหญ่ควรพิจารณาให้รอบคอบก่อนจึงลงโทษ การผลุนผลันลงโทษ ย่อมทำให้ผู้คนเดือดร้อนได้”

การไม่ให้เกิดความรู้สึกลำเอียงในการตัดสินนั้น ต้องรู้จักทำให้เป็นกลางๆ จะเป็นกลางเมื่อนำใจมาวางไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อวางใจหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ได้ ใจจะเป็นกลางๆ ไม่มีอคติ

จิตจะบริสุทธิ์ตั้งมั่น เมื่อนั้นความถูกต้องยุติธรรมจะบังเกิดขึ้น จะตัดสินหรือวินิจฉัยเรื่องใด ก็จะถูกต้องตลอดหมด เพราะฉะนั้นให้หมั่นนำใจมาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี่ให้ดี ผึกทำใจให้เป็นกลางๆ ในทุกเรื่อง แล้วใจจะเข้ากลาง เข้าไปถึงพระธรรมกายภายในได้ทุก ๆ คน

พระธรรมเทศนาโดย: พระเทพญาณมหามุนี
นามเดิม พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

* มก. เล่ม ๕๙ หน้า ๑๗๐

ธรรมะเพื่อประชาชน โลกาพินาศ..เพราะอำนาจกิเลส

เสถิ กมุเมหิ ทุมเมโธ อคฺคิทฺทโธว ตปฺปติ

คนพาลมีปัญญาราม กระทบกรรมชั่วอยู่
ก็ไม่วู้สึกว่าได้ทำความชั่ว แต่เขาย่อมเดือดร้อน
เพราะกรรมของตน เหมือนถูกไฟไหม้ ฉะนั้น”

ปัจจุบันนี้ โลกของเรากำลังเผชิญกับภาวะ
วิกฤติหลาย ๆ อย่าง รวมทั้งมหันตภัยทางธรรมชาติ
ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้น เช่น ฝนฟ้าไม่ตก
ต้องตามฤดูกาล บางแห่งประสบอุทกภัย แผ่นดิน
ไหว มีมรสุมร้ายจากท้องทะเลโหมกระหน่ำพัดเข้า
ไล่บ้านเรือนพังพินาศ ได้รับความเสียหายกันไปทั่ว
พ่อแม่พลัดพรากจากลูก เกิดโศกนาฏกรรมแผ่นดิน
ถล่มกลบมนุษย์ทั้งเป็น บางแห่งอากาศหนาวเย็น
จนแข็งตายกันไปหลายราย

ชีวิตคนเรานั้นสั้นนัก วันคืนล่วงไปๆ จาก
วันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี กาลเวลาได้กลืนกิน
อายุของเราให้เหลือน้อยลงไปทุกที บุคคลใดดำรง
ชีวิตอยู่ด้วยความประมาท ไม่สั่งสมบุญ ไม่ให้
ทาน รักษาศีล หรือเจริญภาวนา แม้ยังมีชีวิตอยู่ มี
ร่างกายที่แข็งแรง ก็ได้ชื่อว่าเหมือนคนที่ตายแล้ว
เพราะเขากำลังเดินสวนทางกับกระแสแห่งความดี
กาลเวลาที่ผ่านไปจึงกลืนกินทั้งชีวิต และคุณธรรม
ของบุคคลนั้น ชีวิตก็จะไม่ต่างอะไรกับสวะลอยน้ำ
ที่ล่องลอยไป หาจุดหมายปลายทางไม่ได้ ส่วนชีวิต
ของผู้ที่ประพฤติธรรมจนได้เข้าถึงพระรัตนตรัย ชื่อ
ว่าเป็นชีวิตที่ประเสริฐ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย
ธรรมบท ว่า

“อถ ปาปานิ กมุมานิ กริ พาโล น พุชฺฌติ

มหันตภัยทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นทั้งหมด
นี้ เป็นเพราะพฤติกรรมของมนุษย์ ไม่ว่าจะโดย
ทางตรงหรือทางอ้อม จะรู้หรือไม่ก็ตาม ภัยต่างๆ
ที่เกิดขึ้นล้วนมีสาเหตุจากการกระทำของมนุษย์
ทั้งสิ้น โดยเฉพาะผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ไป
ประทุษร้ายผู้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์
แสวงหาความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น ทำให้
ปัจจุบันนี้ กระแสบาปอกุศลได้ทวีความรุนแรงมา
ขึ้น ถ้ามีการทำบาปเพิ่มมากขึ้น เรื่องร้ายๆ ก็
จะเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว เมื่อมนุษย์ควบคุมใจตนเอง
ไม่ได้ ก็จะส่งผลกระทบถึงบรรยากาศโลกไปด้วย
เพราะใจมนุษย์เริ่มร้อนแรงขึ้น รุ่มร้อนไปด้วยไฟคือ
ราคะ โทสะ และโมหะ

เมื่อไฟคือกิเลสเกิดขึ้นในใจ ย่อมเผาไหม้
จิตใจให้เร่าร้อน บังคับให้คิดพูดทำในสิ่งที่
เป็น บาปอกุศล กระแสบาปก็จะแผ่ขยายออกไปสู่
คนรอบข้าง ไปกระทบใครก็ทำให้บุคคลนั้นได้รับ

ความเดือดเนื้อร้อนใจ แล้วกลายเป็นมลทิน ความไม่บริสุทธิ์ก็รีบเข้าไปในบรรยากาศโลก ส่งผลให้โอกาสโลก ชันโลก สัตว์โลก ร้อนตามไปด้วย ธรรมชาติก็ผิดปกติ กระแสลมเปลี่ยนทิศ เกิดอัคคีภัย แผ่นดินไหว จนมีนักโหราศาสตร์พยากรณ์เป็นนัยเอาไว้ว่า ถ้าไม่รีบแก้ไข โลกอาจจะถึงกาลอวสานได้

เรื่องของโลกาพินาศ ได้มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกว่า โลกนี้จะถูกทำลายด้วยภัย ๓ อย่างคือ ถ้ายุคสมัยใดคนมีกิเลส คือโทสะมาก จะถูกเผาไหม้ด้วยไฟบรรลัยกัลป์ หากผู้คนมีราคะมาก จะเกิดอุทกภัย และถ้าคนมีโมหะมาก โลกจะเกิดวาทภัย ถูกลมพายุทำลายล้าง

* สมัยที่กัปพินาศเพราะไฟนั้น จะมีเทวดาชั้นกามาวจรที่เรียกว่า โลกพยุหะ จะมาให้สติมนุษย์ โดยแปลงร่างเป็นคนนั่งผ้าแดง ปล่อยผมเผ้ากรรกร้าง ร้องให้เข็ดน้ำตา เทียวเดินประกาศไปว่า “ผู้นิรทุกข์ทั้งหลาย ล่วงไปแสนปีจากนี้จะสิ้นกัป โลกจะพินาศ แม่น้ำมหาสมุทรจะเหือดแห้ง และมหาปฐพี ภูเขาสิเนรุจะถล่มทำลายพังพินาศตลอดถึงพรหมโลก ท่านทั้งหลายจงเจริญเมตตาพรหมวิหารธรรมต่อกันเกิด จงบำรุงมารดาบิดา และเป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้มีคุณธรรมเกิด”

พวกมนุษย์ และเทวดา เมื่อได้ฟังข่าวที่น่า สะพรึงกลัวอย่างนี้แล้ว เกิดความสลดสังเวช กลับมีจิตเมตตา อ่อนน้อมต่อกัน ตั้งใจสั่งสมบุญกุศล แล้วไปบังเกิดในเทวโลก ส่วนทวยเทพในเทวโลกต่างไม่ประมาท บำเพ็ญภาวนาจนได้ฌาน แล้วก็ไปบังเกิดในพรหมโลก

เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง พระอาทิตย์ดวงที่สองก็ปรากฏขึ้น ทำให้กำหนดกลางวันกลางคืนไม่ได้ เพราะโลกสว่างตลอดทั้งวัน สัตว์โลกเริ่มล้มตายกัน น้ำในลำธารเริ่มแห้งขอด ต่อจาก

นั้น พระอาทิตย์ดวงที่ ๓ ปรากฏขึ้น ทำให้มหานครแห่งไปหมด และเมื่อดวงที่ ๔ ปรากฏขึ้น สระใหญ่ทั้ง ๗ ในป่าหิมพานต์ ซึ่งเป็นต้นแหล่งของมหานครที่เหือดแห้งลงไปอีก ไม่ว่าจะเป็นสระอินดาตักแห่งหมด

วันเวลาผ่านไปอีก พระอาทิตย์ดวงที่ ๕ ได้ปรากฏขึ้นมาอีก โลกเริ่มร้อนระอุมากขึ้น จนน้ำในมหาสมุทรไม่มีเหลืออยู่เลย ท้นที่ที่พระอาทิตย์ดวงที่ ๖ เกิดขึ้น ท่วมทั้งจักรวาลมีควันพวยพุ่งขึ้นมา บรรยากาศอัดแน่นไปด้วยควันมืดสนิท ครั้นดวงที่ ๗ ซึ่งเป็นดวงสุดท้ายบังเกิดขึ้น ท่วมทั้งจักรวาลมีเปลวไฟลุกโชติช่วง ภูเขาสิเนรุถูกไฟเผาไหม้ เปลวไฟลุกลามไปถึงสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ไหลเรื่อยไปถึงสวรรค์ชั้นที่ ๖ ไหม้ต่อไปอีกจนถึงพรหมโลก ไปจรดอภิสสรพรหมกันเลยทีเดียว

สมัยใดที่น้ำทำลายกัปให้พินาศ ฝนจะตกไม่หยุดจนน้ำท่วมโลก แล้วฝนน้ำกรดจะตกไปทั่วตลอดจักรวาล เมื่อแผ่นดินหรือภูเขาถูกน้ำกรด จะถูกกัดกินละลาย น้ำท่วมนี้มีอาณาพามากกว่าไฟไหม้ จะท่วมเรื่อยไปจนถึงพรหมโลก ชั้นปริตตภา อัมปมาณาภา อภิสสรา ปริตตสุภา อัมปมาณสุภา ถูกทำลายย่อยยับหมด

ถ้าโลกพินาศเพราะลม จะมีอาณาพาร้ายแรงที่สุด สามารถพลิกแผ่นดินแล้วพัดให้กระจายไปในอากาศได้ ผืนแผ่นดินกว้างถึง ๑๐๐ โยชน์พังพินาศหมด เหลือลอยในอากาศ ลมจะหอบเอาภูเขาจักรวาล ภูเขาพระสุเมรุขึ้นไป แล้วพัดให้กระทบกัน จนเหลือลอยเป็นผิงธุลี แล้วยังพัดวิมานในสวรรค์ ทั้งจักรวาลให้พินาศหมด มหาวาทภัยนี้จะพัดตั้งแต่ในโลกมนุษย์ ไปจนถึงพรหมชั้นสุกัณหา ไปหยุดอยู่ที่ชั้นเวหิผลา

เมื่อโลกถูกทำลาย และได้รับการชำระล้าง ให้บริสุทธิ์แล้ว ต้องใช้เวลาเป็นกัปๆ ถึงจะเริ่มก่อ

ตัวกันใหม่ คือเริ่มมีโลก มีพรหมลงมาเกิด มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวขึ้นมา มีสิ่งมีชีวิต มีสัตว์ และสิ่งต่างๆ ตามมาอีกมากมาย มีต้นไม้ ภูเขา บ้างเกิดขึ้นจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเมื่อกาลเวลาผ่านไป หลายยุคหลายสมัย จากประวัติศาสตร์ที่ได้ถูกบันทึกเอาไว้ เราจะเห็นการเปลี่ยนแปลงบนโลกใบนี้อยู่ทุกวัน

ที่เล่ามาคร่าวๆ นี้ มิใช่ว่าโลกเราจะถึงกาลอวสานในยุคนี้ แต่ชี้ให้เห็นว่า โลกจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับใจของเรา ถ้าใจเราใส โลกนี้ก็ยังคงสดใสเสมอ ตราบใดที่มนุษย์มีความเข้าใจกัน มีความรัก ความเมตตาปรารถนาดีด้วยความบริสุทธิ์ใจ และจริงใจต่อกัน โลกก็ยังคงเจริญรุ่งเรืองขึ้นไป

เรื่อย โลกนี้จะเปลี่ยนแปลงหรือเป็นไปอย่างไร อยู่ที่ใจของพวกเราทุกคน ขอให้ทุกคนเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์โลก ให้เป็นโลกในอุดมคติของมวลมนุษยชาติ ด้วยการหมั่นทำความดีในทุกรูปแบบ ทั้งทาน ศีล และภาวนา อย่าให้ขาด และช่วยกันทำหน้าที่กัลยาณมิตร แนะนำคนรอบข้างและหมู่ญาติ พวกพ้องบริวาร ให้อยู่ในศีลอยู่ในธรรม จะได้มีสุคติสวรรค์เป็นที่ไปกันทุกคน

พระธรรมเทศนาโดย: พระเทพญาณมหามุนี
นามเดิม พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)
* มก. เล่ม ๖๔ หน้า ๑๐๐๗

มอบกำลังใจ.....
ส่งความรักและความห่วงใย

ผ่านทาง E-card กับ www.dmc.tv
มีให้คนเลวคนชั่วคนสกปรกใส่ไส้
จักรัตถธรรมะ จักรัตถ์คำคม
จักรัตถ์วชพรวันเกิด จักรัตถ์วันสำคัญ
ต่างๆ และอื่นๆ อีกมากมาย

www.dmc.tv ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา

แรงบันดาลใจจากพระไตรปิฎก ณ ป่าประดู่ลาย

เหตุที่นำความสุขมาให้

(พระผู้มีพระภาคตรัสกับภิกษุทั้งหลาย)

ความเกิดขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นเหตุ
นำความสุขมา การแสดงธรรมของสัตบุรุษ เป็นเหตุ
นำความสุขมา ความพร้อมเพรียงของหมู่ เป็นเหตุนำสุข
มา ความเพียรของชนผู้พร้อมเพรียงกัน เป็นเหตุนำ
สุขมา

เรื่อง สัมพหุลภิกขุ เล่ม 42 หน้า 353

อสงไขยอัปมานัง

ใครๆ ไม่อาจเพื่อจะนับบุญของบุคคลผู้บูชา
อยู่ซึ่งท่านผู้ควรบูชา คือพระพุทธเจ้า หรือว่าพระ
สาวกทั้งหลาย ผู้ก้าวล่วงปัญจกรรมเครื่องเน้นเข้า
ได้แล้ว ผู้มีความศรัทธาและความศรัทธาอัน
ข้ามพ้นแล้ว (หรือว่า) ของบุคคลผู้บูชาอยู่ ซึ่งท่าน
ผู้ควรบูชาเช่นเหล่านั้น ผู้นิพพานแล้ว ไม่มีภัยแต่
ที่ไหนๆ ด้วยการนับแม้วิธีใดๆ ก็ตาม ว่าบุญนี้มี
ประมาณเท่านี้

เรื่อง พระเจดีย์ทองของพระกัสสปทศพลเล่ม
42 หน้า 356

ไม่แพ้ ไม่ชนะ

ผู้ชนะย่อมก่อเวร ผู้แพ้ย่อมอยู่เป็นทุกข์ ผู้
สงบระงับ ละความชนะและความแพ้ได้แล้ว ย่อม
อยู่เป็นสุข

เรื่อง ความปราชัยของพระเจ้าโกศล เล่ม 42
หน้า 370

สุขจากความสงบ

ไฟเสมอด้วยราคะ ย่อมไม่มี โทษเสมอด้วย
โทสะ ย่อมไม่มี ทุกข์ทั้งหลายเสมอด้วยฉันท ย่อม
ไม่มี สุขอื่นจากความสงบ ย่อมไม่มี

เรื่อง เด็กหญิงแห่งตระกูลคนใดคนหนึ่ง เล่ม
42 หน้า 372

ชนเหล่าใดประพฤติธรรม
ในธรรมที่พระพุทธเจ้ากล่าวดีแล้ว
ชนเหล่านั้น จักข้ามแดนมฤตยูที่ข้ามได้ยาก

ชุตทกนิกาย ธรรมบท

วาระครบรอบ

128 ปี

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

พระผู้ปราบมาร หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

10 ตุลาคม วาระครบรอบ 128 ปี พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร

"วันนี้เป็นไงเป็นกัน หากเราไม่บรรลุนิพพานที่
พระบรมไตรโลกนาถได้ทรงบรรจุละก็ เราจะถวาย
ชีวิตเป็นพุทธบูชา หากเราจะต้องตายไปในครั้งนี้ ก็
จะได้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่ตามมาภายหลัง จะได้
ได้ยึดถือเป็นแบบปฏิบัติต่อไป ก็จะได้อันสืบสันตติ
ไตรปิฎก"

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ฉายา
จนฺทสโร หมายถึง ผู้นำแสงสว่างมาสู่โลก ประดุจ
พระจันทร์ส่องสว่างยามราตรี เป็นพระราชาคณะ
ชั้นเทพ ฝ่ายวิปัสสนาธุระ มีนามตามสัญญาบัตร
ประกอบพัดยศสมณศักดิ์ว่า พระมงคลเทพมุนี ศรี
รัตนปฏิบัติ สมานิ วัตรสุนทร มหาคณิสสร บวร
สังฆาราม คามวาสี ศิษยานุศิษย์ได้กล่าวนามด้วย
ความเคารพว่า หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

เดิมชื่อ สด มีแก้วน้อย เกิดเมื่อวันที่ 10
ตุลาคม พ.ศ. 2427 ตรงกับวันศุกร์ แรม 6 ค่ำ เดือน
11 ปีวอก ฉศก จุลศักราช 1246 ในสมัยรัชการ
ที่ 5 ณ ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัด
สุพรรณบุรี เป็นบุตรคนที่สองของนายเงินและนาง
สุดใจ มีแก้วน้อย มีพี่น้องร่วมมารดาบิดา 5 คน

ตั้งใจบวชตลอดชีวิต

เมื่อบิดาได้ถึงแก่กรรม จึงรับภาระดูแลการ
ค้าแทน วันหนึ่งนำเรือกลับจากการขายข้าวผ่าน

คลองบางอีพัน ซึ่งได้ชื่อว่ามีโจรผู้ร้ายชุกชุม ท่าน
นึกถึงความตายขึ้นมา และได้อธิษฐานจิตในขณะ
นั้นว่า "ขอเราอย่าได้ตายเสียก่อนเลย ขอให้ได้บวช
เสียก่อน เมื่อบวชแล้วจะไม่ลาสิกขา ขอบวชไปจน
ตลอดชีวิต"

การหาเงินเลี้ยงชีพนั้นลำบาก บิดาของเราก็
หาмаอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาร่วมกันทั้งนั้น บุรพชน
ต้นสกุลก็ทำมาอย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเรา
และตัวเราในบัดนี้ ก็คงทำอยู่อย่างนี้ ก็บัดนี้บุรพชน
ทั้งหลายได้ตายไปหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือน
กัน เราจะมัวแสวงหาทรัพย์อยู่ทำไม ตายแล้วเอา
ไปไม่ได้ บวชดีกว่า ท่านบอกว่าเริ่มอธิษฐานมา
ตั้งแต่อายุ 19 ปี จึงเร่งทำงานสะสมทรัพย์ เพื่อให้
มารดาเอาไว้อาศัยเลี้ยงชีพไปจนตลอดชีวิต

เดือนกรกฎาคม 2449 ท่านได้อุปสมบท เวลา
นั้นอายุย่างเข้า 22 ปี ณ วัดสองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี
มีฉายาว่า จนฺทสโร พระอาจารย์ดี วัดประตูลด
อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี เป็นพระอุปัชฌายะ พระครู
วินยานุโยค (เหนี่ยง อินฺทโชโต) เป็นพระกรรมวาจา
จารย์ พระอาจารย์โหม่ง อินฺทสุวณฺโณ เป็นพระอนุ
สาวนาจารย์

เมื่ออุปสมบทแล้วพอรุ่งขึ้นอีกวัน ท่านก็
เริ่มลงมือปฏิบัติพระกรรมฐานต่อกับพระอาจารย์
เนียม วัดน้อย อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี ใน
ขณะเดียวกันได้เริ่มเรียนคันถธุระไปด้วย ท่านมี
ข้อสงสัยอยากรู้ความหมายคำว่า อวิชชาปัจจุยา
ซึ่งไม่มีใครทราบ เมื่อออกพรรษาจึงเดินทางมา
ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เพื่อศึกษาด้าน

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

คันถธุระ

เมื่อถึงวันพระขึ้น 8 ค่ำ และขึ้น 15 ค่ำ ท่านก็มักไปหาพระอาจารย์สอนฝ่ายปฏิบัติสมณะ วิปัสสนาผู้ทรงคุณวุฒิในสำนักต่างๆ อาทิ ท่านเจ้าคุณสังวรานุวงศ์ (เอี่ยม) วัดราชสิทธิาราม (วัดพลับ), ท่านพระครูญาณวิโร (โป) วัดพระเชตุพน, สำนักของพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า รวมทั้งศึกษาจากพระไตรปิฎกและคัมภีร์ต่างๆ มีมูลกัจจายน์ ธรรมบทที่ปนี และสารสังคหะ เป็นต้น ต่อมาในพรรษาที่ 11 จึงได้กราบลาท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธาจารย์ (เขม ธมฺมสโร) อธิบดีสงฆ์ วัดพระเชตุพนฯ เพื่อไปจำพรรษา ณ วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี เพื่อหลีกเลี่ยงปฏิบัติธรรม

เข้าถึงปฐมมรรค

กลางพรรษาที่ 12 ณ วัดโบสถ์บน ต.บางคู-

เวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 ท่านได้มีความคิดที่จะกระทำความเพียรอย่างอุกฤษฏ์ตั้งแต่เช้าตรู่ เพราะหวนระลึกขึ้นว่า “ในเมื่อเราตั้งใจจริง ในการบวช จำเดิมอายุ 19 เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขออย่าให้ได้ตายในระหว่างทางก่อนบวช บัดนี้ของจริง (ธรรมะ) ที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ ท่านเห็น เรายังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้ไม่เห็น สมควรแล้วที่จะต้องกระทำความจริงจัง”

เมื่อกลับจากบิณฑบาตเสร็จแล้วก็ได้เข้าเจริญภาวนาในอุโบสถ โดยตั้งใจว่า หากไม่ได้ยินเสียงกลองเพลจะไม่ยอมลุกจากที่ ขณะนั้นเวลาประมาณ 8 โมงเช้าเศษๆ ท่านเริ่มทำความเพียรทางใจหลับตาภาวนา “สัมมา อะระหัง” เรื่อยไป ในที่สุดจิตก็ค่อยๆ สงบลงทีละน้อยๆ แล้วรวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ (ดวงปฐมมรรค/ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน) ติดอยู่ที่

"ศูนย์กลางกาย" เป็นเหตุให้ใจชุ่มชื้นเบิกบานอย่างบอกไม่ถูก

วันนั้นท่านมีความสุขทั้งวัน ดวงธรรมขั้นต้น ซึ่งเป็นดวงใสสว่างก็ยังเห็นติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ไม่ขาด ท่านได้รำพึงว่า "ความสว่างเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิตของการบำเพ็ญธรรม เราไม่เคยเห็นความสว่างใดจะเทียบเท่าได้ ความสว่างแห่งดวงอาทิตย์ก็ยังห่างไกล เท่าที่เห็นอุปมาเหมือนแสงหนึ่งห้อยกับโคมไฟ" ทำให้ท่านหวนระลึกถึงพระพุทธรูปพระพุทธรูปหนึ่งที่ว่า "นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ" แปลว่า สุขอื่นนอกจากความสงบไม่มี เมื่อใจหยุดก็เกิดความสุขสงบ เมื่อสงบจิตย่อมเป็นสุข และได้ตั้งใจว่า

"วันนี้เป็นไงเป็นกัน หากเราไม่บรรลุธรรมที่พระบรมไตรโลกนาถได้ทรงบรรลุละก็ เราจะถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา หากเราจะต้องตายไปในครั้งนี้ ก็จะได้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่จะตามมาภายหลัง จะได้ยึดถือเป็นแบบปฏิบัติต่อไป ก็จะได้อันสงสือก

โสดหนึ่ง"

เย็นวันนั้น ภายหลังจากที่ท่านลงพระปาฏิโมกข์แล้ว ท่านจึงรับทำภารกิจส่วนตัว จากนั้นจึงเข้าไปในพระอุโบสถแต่เพียงรูปเดียว เมื่อกราบพระประธานแล้ว จึงได้ตั้งสัตยาธิษฐานว่า

"ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุดแล่งายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงบรรลุแล้วแต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว จักเกิดโทษแก่พระศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระราชทานเลย ถ้าจะเป็นคุณแก่พระศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแต่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอรับเป็นทนายในพระศาสนาของพระองค์ไปจนตลอดชีวิต"

เมื่อได้ตั้งสัตยาธิษฐานแล้วท่านก็เริ่มนั่งหลับตาเจริญกัมมัฏฐานต่อไป ประมาณครึ่ง

หรือก่อนคืน ก็เห็นฝั่งของจริงของพระพุทธเจ้า (ธรรมกายโคตรภู) ในระหว่าง มัชฌิมาภิมุขกับปัจฉิม ภาคมติดต่อกัน ท่านได้รำพึงขึ้นในใจว่า

"คมุภีร์ โจรจารย์ ธรรมเป็นของลึกซึ้งถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัย ของความ ตริก นึก คิด ถ้ายังตริก นึก คิด อยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่จะ เข้าให้ถึงต้องทำให้รู้ตริก รู้นึก รู้คิด นั้นหยุดเป็นจุด เดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ ดับแล้วไม่เกิด นี่เป็นของจริง หัวต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ก็ไม่มี ไม่เป็นเด็ดขาด"

รำพึงอย่างนี้สักครู่ใหญ่ เกรงว่าความมีความ เป็นนั้นจะเลื่อนไปเสียจึงเข้าที่ ดำรงสมาธิมัน ต่อ ไปตลอดปัจฉิมยาม ในขณะที่ดำรงสมาธิมัน อยู่ อย่างนั้น เห็นวัดบางปลา ปรากฏขึ้นในนิมิต จึงเกิด ญาณทัสสนะขึ้นอยู่ว่า ธรรมที่รู้ว่าได้ยากนั้น ในวัด บางปลาวันนี้จะต้องมีผู้รู้เห็นได้อย่าง แน่นนอน ออก พรธชาแล้วได้ไปสอนที่วัดบางปลาราว 4 เดือน มี

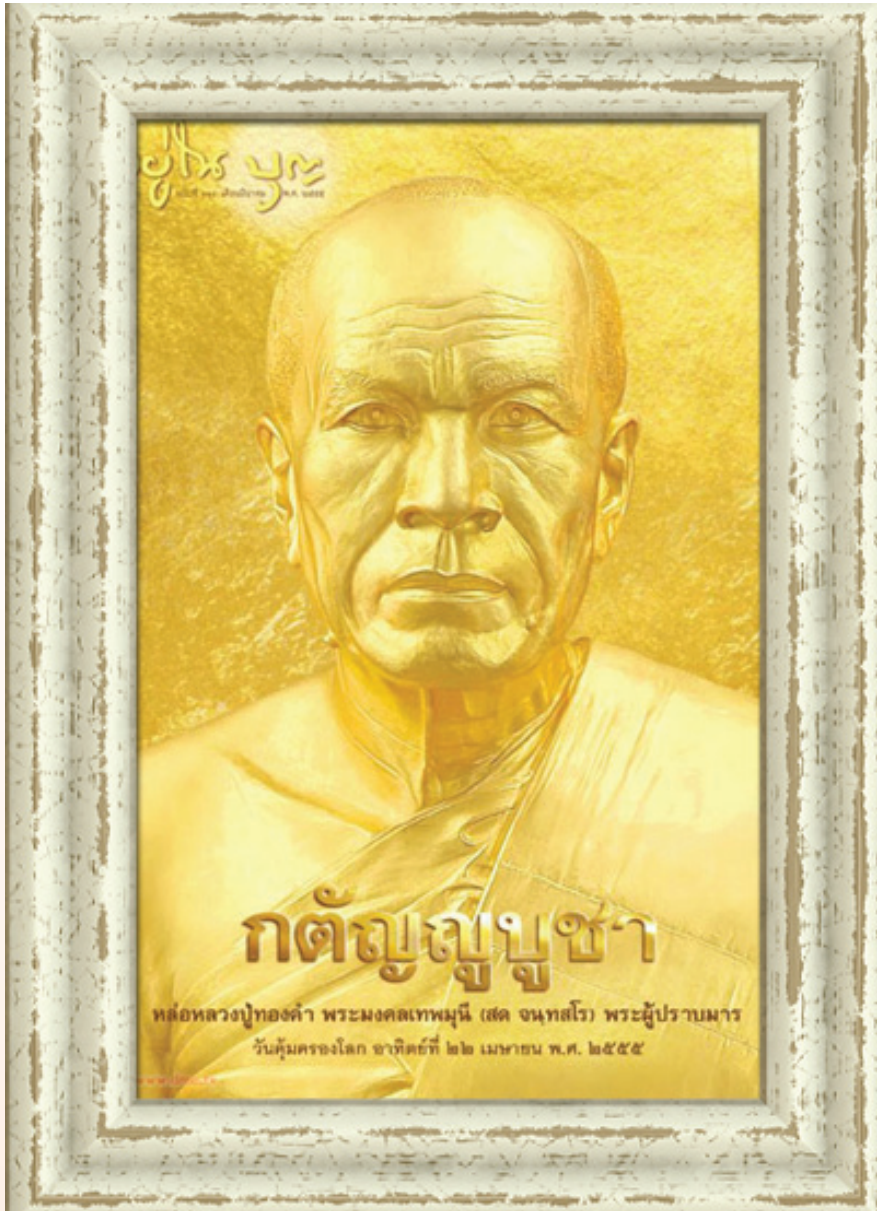
พระทำเป็น (ได้เข้าถึงธรรมกาย) 3 รูป คือ พระ สังวาลย์ พระแบน และพระอ่วม กับคฤหัสถ์ 4 คน นับแต่นั้นมาหลวงพ่อก็คือพระวิปัสสนาจารย์ที่ คนเคารพรู้จักและยกย่องบูชากันไป

สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17 นิพนธ์ "ธรรมกายนั้นให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติ"

คำว่า "ธรรมกาย" นี้ มีพระบาลีรับรอง มากมาย ปรากฏเช่นใน อคคัณณสูตร ที่สมณิกาย ปาฎิกวรรค พระสุตตันตปิฎก ว่า

"ตถาคตสุส วาเสฏฐ เอตัมมกกาโยติ วจัน ... ดูกร! วาเสฏฐะ ธรรมกายนี้เป็นชื่อของพระตถาคต"

"ตถาคตสุส เหติ วาเสฏฐา อธิวจัน มุมกกา โย อิติปิ พุทฺหมกกาโย อิติปิ มุมกกาโย อิติปิ พุทฺหมกกา โย อิติปิ ... ดูกร! วาเสฏฐะและภราทวาชะ คำ ว่าธรรมกายก็ดี พุทฺหมกกาโยก็ดี ว่าธรรมกุตฺตาก็ดี ว่า

ส่วนรวม กิจกรรมนิมนต์ทางไกลถึงกับค้างคืนแล้วท่านรับนิมนต์น้อยนัก โดยท่านเคยแจ้งว่าเสียเวลาอบรมผู้ปฏิบัติ ท่านมีความมุ่งหมายใช้ความเพียรติดต่อกันทุกวัน ชีวิตไม่พอแก่การปฏิบัติ ... การปฏิบัติของคณะกัมมัฏฐานวัดปากน้ำ ย่อมเป็นไปตามระเบียบที่หลวงพ่อดำรงไว้ ... ธรรมกายของวัดปากน้ำแพร่ปรากฏไปแทบทุกจังหวัด ยิ่งกว่านั้นยังไปแสดงธรรมานุภาพยังภาคพื้นยุโรปด้วย ... ธรรมกายนั้นให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติเป็นมหัศจรรย์ จะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ภิกษุหรือสามเณร เมื่อได้ปฏิบัติถึงขั้นก็ได้ธรรมกายเหมือนกัน หลวงพ่อชอบพูดแก่ใคร ๆ ว่า เด็กคนนั้นได้

พรหมภูตก็ดี เป็นชื่อของพระตถาคต"

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริ) สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17 วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ทรงพระนิพนธ์ประวัติของหลวงปู่วัดปากน้ำและคำว่า "ธรรมกาย" ไว้ ยกมาพอสังเขป ดังนี้

"หลวงพ่อดำ วัดปากน้ำ ปฏิบัติเพื่อกำจัดโทษเช่นนี้ (โลก โกรธ หลง) มีปฏิบัติเดินสายกลางไม่ห่วงในลาภสักการะเพื่อตน แต่ชวนช่วยเพื่อ

ธรรมกายและชอบยกเด็ก ๆ ขึ้นอ้าง ลักษณะนี้เป็นอุบายวิธีให้ผู้ใหญ่สนใจด้วย ... อาจเกิดอุตสาหะในการปฏิบัติธรรม..."

ในวาระ 128 ปี หลวงปู่วัดปากน้ำ นับเป็นโอกาสบุญพิเศษที่พวกเราจะได้พร้อมใจกันสั่งสมบุญใหญ่ต่อกับท้าวพระ 12,800 รูป ณ ลานบุญเฟื่องฟ้า จ.สุพรรณบุรี และพิธีปลูกดอกดาวรวย ในวันพุธที่ 10 ตุลาคม พ.ศ.2555 ที่ผ่านมา

อะไร? ที่ทำให้ต้อง...เปลี่ยนใจ

จากหนังสือ
อะไรที่ทำให้ต้องเปลี่ยนใจ
เล่ม 1 เรื่องที่ 1

ผม...เคยคิด จะมาเฝ้าวัด !!!

พ.อ. วัชรินทร์ สาริมาน
ประจำ ศบ.ร.ร.ก.น.ร.การบิ
นทหารบก

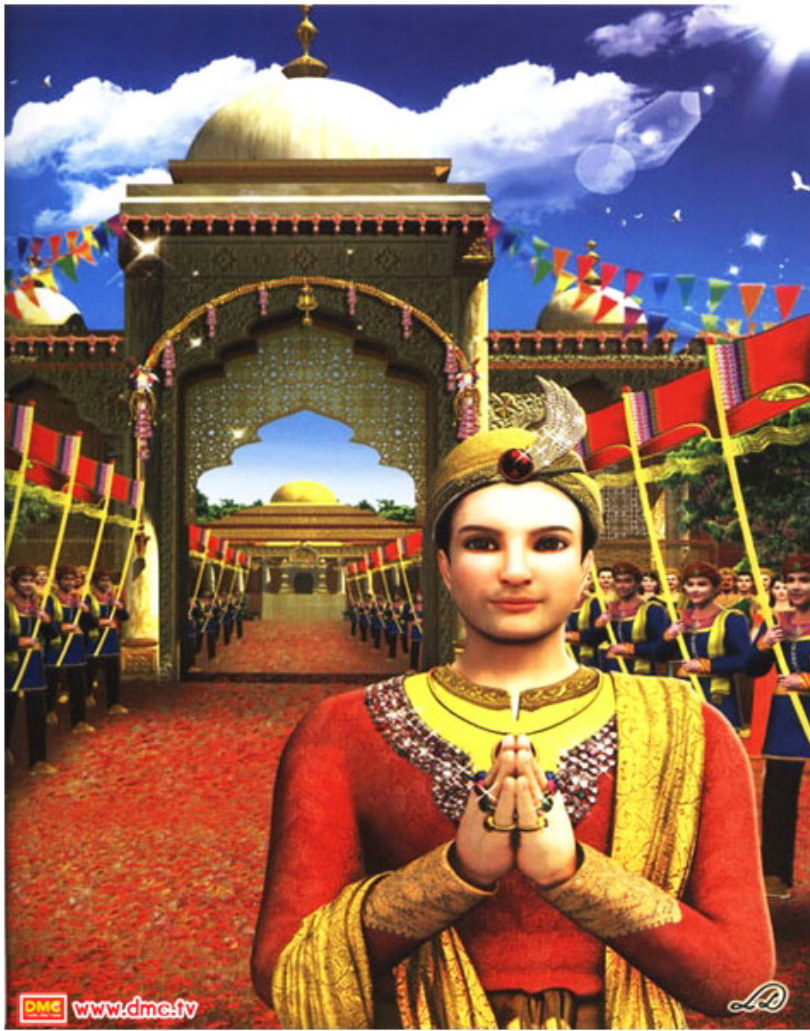
"ผม...เคยคิดจะมาเฝ้าวัด
เคยพูดกับนายพลระดับบิ๊กๆ ว่า
ทำไมพี่ปล่อยวัดพระธรรมกาย
ให้โตมาถึงขนาดนี้"

ผมเป็นคนหนึ่งที่เคย
เกลียดวัด ไม่ชอบวัดพระ
ธรรมกายอย่างรุนแรงถึงขั้นที่
จะมาเฝ้าวัด และในฐานะที่
ผมมีตำแหน่งหน้าที่ทางการ
โดยตรง ถูกปลูกฝังเรื่องการรัก
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
มาอย่างเต็มตัวเข้าไปในสายเลือด
ผมยังเคยคิดเลยว่า วัดพระ-

ธรรมกายทำให้ศาสนาแตกแยก เป็นองค์กรที่โต
ขึ้นๆ จนปัจจุบัน คนมาวัดนี้เป็นแสนๆ โดยอย่าง
หยุดยังไม่ได้ สร้างโน่นสร้างนี่อะไรกันนักหนา ผม
ถึงขนาดที่ว่าไปหานายพลระดับบิ๊กๆ บอกว่า "พี่
ทำไมพี่ปล่อยวัดพระธรรมกายให้โตมาถึงขนาดนี้"

"ทำไมถึงปล่อยให้วัดลอยนวล" นายพลท่าน
นั้นตอบว่า "เรื่องนี้มันพูดยาก เพราะมีผู้ใหญ่หลาย
ท่านมาวัดนี้" ตอนนั้นผมหัวรุนแรงมาก ขนาดเข้า
สอนชั้นผู้บังคับกองร้อย และชั้นผู้บังคับกองพันทั้ง
16 เหล่าของกองทัพบก ผมสั่งนักเรียนของผมเลย
ว่า ห้ามมาวัดนี้

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

แต่แล้วคนใกล้ตัวที่ผมรักที่สุด คือภรรยาของผมเอง กลับมาเข้าวัดนี้อีกไม่ลืมหุ้มตา ผมจึงตัดข่าวหนังสือพิมพ์ทั้งหมดเอาไปให้เธออ่านและต่อว่าอย่างหนัก ถึงขนาดพูดว่า " ระหว่างวัดกับผมเธอเลือกใคร? " ภรรยาผมกลับตอบว่า เธอเลือกวัด ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด เธอก็เลือกวัด ผมและเธोजึงนัดกันไปหย่า แต่ในที่สุดภรรยาของผมก็บอกว่า เธอเชื่อว่าวัดจะสอนให้ลูกเป็นคนดีได้ ขอให้ทำเพื่อลูก ให้ขึ้นไปนั่งสมาธิ กับลูกสักครั้ง ผมจึงยอมและคิดในใจว่า

ยอมถูกล้างสมองอยู่แล้ว เพราะไม่อยากทะเลาะกันรุนแรงอีกและที่สำคัญผมต้องยอมทำเพื่อลูก ซึ่งผลก็คือ แผลงมากเลย หลังจากที่ถูกชายวัยรุ่นทั้งสองคนไปนั่งสมาธิและเริ่มไปวัดพระธรรมกาย เขาเปลี่ยนไปมาก เขาเป็นคนดีเหมือนเป็นคนใหม่จนผมปลื้มใจ จากนั้นผมก็เริ่มใจเปิด แต่ก็ยังคิดว่า ต้องมาหาข้อเท็จจริงกับทางวัดให้ได้

ช่วงแรกที่ผมมา ผมจึงจับผิดในทุกเรื่อง จนกระทั่งมาเจาะลึกถึงที่มาที่ไปของวัด หลังจากมาศึกษามานั่งสมาธิที่วัด มาฟังคำสอนของหลวงพ่เจ้าอาวาสบ่อยๆ ประกอบกับภรรยาคอยอธิบายข้อสงสัยต่างๆ ให้ฟัง และ

เปิดรายการธรรมะของทางวัดให้ผมดู ตัวผมเลยได้ฟังคำสอนของวัดนี้ ในที่สุดก็พบว่า ไม่เห็นพระวัดนี้สอนอะไรที่ไม่ดีอย่างที่เขากันเลย ตั้งแต่นั้นเลยเริ่มเข้าใจ รู้แล้วว่าทำไมวัดต้องสร้างใหญ่โตจากเดิมที่เป็นวัดเล็กๆ แถวปทุมธานี ซึ่งสมัยนั้นกัณดารสุดๆ มีศาลาปฏิบัติธรรมจุคนได้มากที่สุดก็แค่ 400 กว่าคน แต่หลังจากนั้นคนก็เริ่มแห่กันเข้าวัดนี้มากขึ้นเรื่อยๆ จนพื้นที่ของวัดจุคนไม่พอคนมาวัดต้องมานั่งตากแดดเปรี้ยงๆ บางทีหน้าฝนก็เปียกปอนกันหมด วัดจึงต้องขยายพื้นที่และสร้างศาลาเพิ่มขึ้นตามปริมาณคนที่มา

ถ้าวัดสอนไม่ดียังงี้ ผมก็จะไม่ทำ ผมไม่

เพราะเขามาแล้ว จะไปไล่เขาไม่ให้มาก็ไม่

ได้ ปัจจุบันคนยังแห่กันมาอีกเป็นแสน พอมีงานบุญใหญ่ๆ ที่ไร่ พื้นที่ 2,000 ไร่ของวัด รู้สึกเล็กลงไปแล้ว ที่จอดรถก็ไม่ค่อยพอ ผมว่าถ้าคุณมาดูกันจริงๆ ก็จะต้องคิดตรงกันว่า 2,000 ไร่ ยิ่งเล็กเกินไป หลังจากที่ผมศึกษาพุทธศาสนามากขึ้น ทำให้ผมพบว่า

วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีสร้างถวาย พระพุทธเจ้า มีราคาถึง 540 ล้านกหาปณะ ถ้าเทียบเป็นเงินในปัจจุบันก็เกือบแสนล้านบาท พระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ที่นั่นถึง 20 กว่าพรรษา ซึ่งหากมาศึกษาถึงคำสอนจริงๆ แล้วจะพบว่าที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนให้พระภิกษุมีความสมณะ สันโดษทำอะไรให้เรียบง่ายนั้น พระองค์ทรงสอนในแง่ของการฝึกตน ในเรื่องของการเป็นผู้อยู่อย่างเรียบง่าย มีอาหารที่เขาดักบาตรมาอย่างไรก็ทำตนให้ง่ายต่อการขบฉัน อีกทั้งยังมีพุทธบัญญัติห้ามพระภิกษุสร้างกุฏิที่พักอาศัยใหญ่จนเกินควร

แต่ในแง่ของการสร้างศาสนสถาน เพื่อให้คนมาฟังธรรมให้ได้มากที่สุด พระองค์กลับทรงห้ามขมกอนุโมทนา เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการสร้างวัดใหญ่ๆ ซึ่งนอกจากวัดพระเชตุพนแล้ว ก็ยังมีอีกหลายวัด เช่นวัดบุปผาราม ที่นางวิสาขาสร้างถวายเป็นโลหะปราสาท ค่าก่อสร้างตั้งหลายหมื่นล้านเช่นกัน เพราะท่านหวังเพื่อให้เป็นประโยชน์ด้านเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไป

หากพระองค์ไม่ทรงทำอย่างนี้เมื่อ 2,548 ปีที่แล้ว ก็คงไม่มีพระพุทธศาสนาตกทอดมาจนถึงปัจจุบันไม่มีหลักฐานทางศาสนาใดหลงเหลือ ซึ่งผมคิดว่า หากจะพูดว่าวัดพระธรรมกายใหญ่โตแล้ว ผมว่าวัดนี้ยังคงเล็กมากด้วยซ้ำ เมื่อเทียบกับสมัยพุทธกาลเมื่อผมมองแล้วผมก็เพิ่งเข้าใจ

ที่วัดสร้างเจดีย์ให้มิ่งมงคล 1 ล้านองค์ ก็

เพื่ออยากให้ทุกคนมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ เมื่อรู้สึกเป็นเจ้าของมีใจผูกพันอยู่กับพระพุทธเจ้าและคำสอนของพระองค์แล้ว ก็จะมาช่วยกันดูแลรักษา มาพร้อมเพรียงกันปฏิบัติธรรม ซึ่งเมื่อเจดีย์สร้างเสร็จแล้ว ก็จะกลายเป็นเจดีย์ของชาวพุทธทั่วโลก ทุกคนจะเป็นเจ้าของร่วมกัน เป็นสมบัติของแผ่นดินที่ต่างชาติจะต้องอศรรยใจ ซึ่งวัดเองก็เชื่อว่าเอาไปขายได้เมื่อไร หากขายจริงๆ ..ใครจะซื้อเจดีย์หรือ ?

ทุกวันนี้หากถามว่าพุทธศาสนามีอะไรเป็นศูนย์รวมบ้าง อิสลามเขายังมีเมกกะ เขายังห้ามกินเหล้า ต้องละหมาดวันละ 5 ครั้ง คริสต์เขาก็มีวาติกัน ไปโบสถ์กันทุกวันอาทิตย์ ต้องมีหน้าที่แบ่งเงินเดือนของตัวเองมาบริหารงานศาสนาของเขา ส่วนคนพุทธไม่มีกฎอะไรมาบังคับเลย มีอะไรที่น่าภาคภูมิใจในการนับถือศาสนาประจำชาติบ้างซึ่งคนพุทธสมัยนี้นอกจาก ศีลยังไม่ถือแล้ว เขาจะขยายวัดขยายวา เขาจะทำบุญยังไปห้าม ยังไปโจมตีอีก

ผมว่ามันแปลกๆ เราคงต้องมาทบทวนอะไรกันบางอย่างนะครับ

*กระผมขอกราบขอขมาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่ และคณะสงฆ์ ที่เคยคิดอกุศล พุทธอกุศล ขอบได้โปรดอดโทษ ให้เป็นอโหสิกรรมต่อกระผมด้วยเถิด

เขากล่าวว่า ฟ้ำกับดินไกลกัน
และฝ้งทะเลก็ไกลกัน
แต่ธรรมของสัตบุรุษกับ
อัสตบุรุษไกลกันยิ่งกว่านั้น

นภณจ ทุเร ปฐวี จ ทุเร ปาริ สมุททสส ตทาหุ ทุเร
ตโต ทเว ทุตรตรี วทนติ สตณจ ฌมโม อสตณจ ราช

พุทธพจน์

DhammaTIME

ติดต่อสอบถามโทร.02-831-1774

www.dmc.tv ให้คุณอยู่ในบุญตลอดเวลา